

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လူထုစိန်ဝင်း

မြန်မာပြန်

အရှေ့တောင်အာရှ
စစ်မီးလျှံများ

mgyoe.com

မူရင်း: ၀၁ အုပ်စု
မူရင်း: ၀၁ ဇာ: ဆု
Wilfred Burchett

LHS13

ISBN 9789997118929

9 789997 118929

3,500.00KS

အရှေ့တောင်အာရှ စစ်မီးလျှံများ လူထုစိန်ခင်း
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွ
စာမျက်နှာ ၂၄၂+ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
(ပထမအကြိမ်-ကြည်ကြည်မာစာပေတိုက်၊ ၂၀၀၆)
၂၀၁၁၊ သီဟရတနာစာပေတိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ

ရောင်းစွဲ ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

အပိုင်း (၁)

၁။ အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေး	၃
၂။ အသံမထွက်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု၏နောက်ခံကား	၃၃
၃။ သစ်ပင်များနှင့် စစ်တိုက်ခြင်း	၅၇
၄။ ငိုနန်းဆက်အတွင်းရေးများ	၈၇
၅။ လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး	၁၁၀
၆။ လူမျိုးစုအရေးအခင်းများ	၁၃၂
၇။ ဒိန်ဘိန်ဖူးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်း	၁၅၃
၈။ တောင်ပိုင်းအတွက် မြောက်ပိုင်း၏စေတနာ	၁၆၇

အပိုင်း (၂)

လာအိုနိုင်ငံမြင်ကွင်း

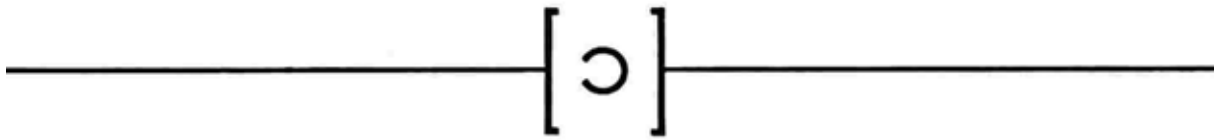
၉။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး	၁၈၉
၁၀။ ယုံတမ်းစကားထက်ပင် ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်	၂၀၆

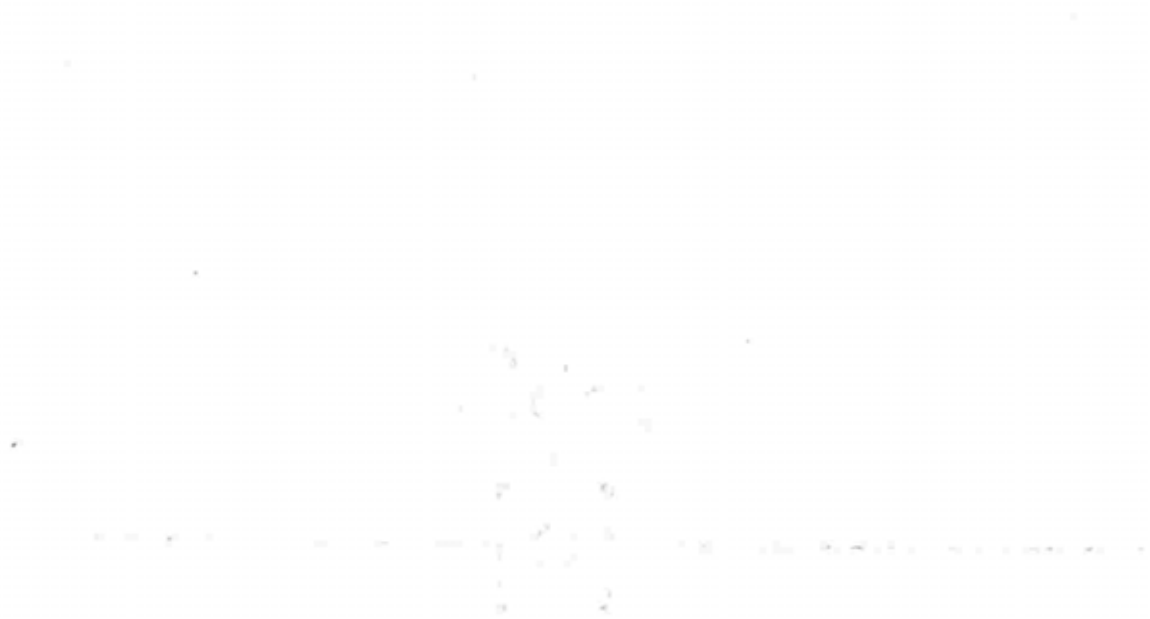
- ၁၁။ အောင်ပွဲသို့ ခရီးကြမ်း
- ၁၂။ နောက်ဆက်တွဲ
- ၁၃။ မြန်မာပြန်သူ၏ ဖြည့်စွက်ချက်

၂၂၆
၂၃၃
၂၃၈

အပိုင်း

အခန်း (၁) အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေး

မိခင်မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်း

စေတီတစ်ဆူ၏ ပရိဝုဏ်အတွင်း ကြီးမား၍ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် မိန်းမ၊ ယောက်ျားနှင့် ကလေး သူငယ်များ အပါအဝင် လူသား ရာပေါင်းအနည်းငယ်သည် ကိုယ့်အစု ကလေးတွေနှင့်ကိုယ် စုဝေးလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ စိတ်ပျက် အားလျော့ခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခြင်း စသော စိတ်ပျက်အားနည်း ဖွယ်တို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျကာ သာဓွေယိုင်ဖြစ် နေပုံရ လေသည်။ စေတီ၏နောက်ပိုင်းမှ လမ်းကလေး ဖုန်ဖွေးဖွေးမှာမူ ဝဲယာ နှစ်ဖက်စလုံး ကြံခင်းတွေ ရှုမဆုံးရှုံးနေသဖြင့် စိမ်းစိုနေသည်။ ထိုလမ်း ကလေးသည် စိမ်းလန်းသော ကြံခင်းတွေ ခြံရံလျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စိမ်းညိုညိုတောတန်းနှင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီး တံတားကလေးတစ်ခု ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ဖြောင့်တန်းနေလေသည်။

ထိုလမ်းကား ဆေးဂုံ၊ ဖန္တမ်းပင်လမ်းမကြီး။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ စိမ်းညိုညိုတောတန်းနှင့် တောင်ကုန်းက တောင်ဗိယက်နမ်နယ်အတွင်းရှိ အန်ဂျိုင်းဒေသဖြစ်၍ သည်မှာဘက်ကမ်းက စေတီကလေးတွေကမူ

ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ တကေအိုနယ်ထဲမှ ဖန္ဒမ်ဒင်စေတီ ကလေး ဖြစ်လေသည်။ စေတီငယ်ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ သာဓွေယိုင်ဖြစ်နေ ကြသော လူစုမှာ တောင်ဗီယက်နမ်နယ်အတွင်းတွင် အစဉ်အဆက်က နေလာကြသော ခမာကရွန်ခေါ် ကမ္ဘောဒီးယားအမျိုးသားများ ဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့သည် အစဉ်အဆက်က နေလာခဲ့သော တောင်ဗီယက်နမ်နယ် အတွင်း၌ ငိုဒင်ဇင်းမင်းဆက်၏ အမျိုးမျိုးသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေကို မခံမရပ်နိုင်တော့သဖြင့် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ပြေးဝင်လာကြသော ဒုက္ခသည်တွေလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုဒုက္ခသည်များသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏အဖော်ကိုသာ ကြေကွဲသော အကြည့်၊ အားကိုးအားထားပြုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် စူးစိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်၏အဖော်မှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသော တကေအိုနယ်၏ ဘုရင်ခံဖြစ်ပါသည်။

“ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေထဲမှာ ဒီအသိုက်က အသစ်ဆန်း ဆုံးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်ဗျ။ အရင်က ရောက်လာသမျှ အစုတွေမှာဆိုရင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေချည်းလို့လို့ပဲ။ အခုအသုတ်မှာတော့ လူပေါင်း ၄၂၉ ယောက်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးက ၂၈၄ ယောက်ပဲ ပါလာတယ်”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘုရင်ခံ အင်တမ်က ဒုက္ခသည်တွေကို အကဲ ခတ်ရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူက တစ်နေရာတွင် စုပြုံထိုင်နေကြသော မိန်းမ ၃၀ ခန့်ကို ညွှန်ပြ၍ ‘သူတို့ အစုကလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ရောက်နေတာ’ ဟု ရှင်းပြ ပါသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်က မရှင်းသဖြင့် ‘ဘာကြောင့် မိန်းမတွေ ချည်း ပြေးလာကြတာလဲ’ ဟု မေးလိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမအစုထဲမှ တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ထွက်၍ အဖြေပေးပါသည်။ သူမ၏အသက်မှာ ၅၀ ခန့်ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုထက် နုပျိုဟန်ပေါက်နေပါသည်။

“ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ အန်ဂျိုင်းနယ်ထဲက ထရေကန်ဆိုတဲ့ ရွာ ကလေးကချည်းပါပဲ။ ငိုဒင်ဇင်းလူတွေရဲ့ အတင်းအဓမ္မဖမ်းဆီးမှုကို ခံရမှာစိုးလို့ ဒီကို ထွက်ပြေးလာကြတာပါ။ ဒီလိုမှ ထွက်ပြေးမလာလို့ လည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ လူတွေက မနှစ်က ဒီဇင်ဘာကစပြီး

အသက် ၁၈ နှစ်နဲ့ ၃၅ နှစ်အတွင်း တွေ့သမျှ မိန်းမတွေကို အတင်းအကျပ် ခေါ်သွားတာချည်းပါပဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ခုလို ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးလာတော့ ခင်ဗျားတို့ သား တွေ၊ လင်တွေတော့ သူတို့လက်ထဲ ကျန်ရစ်မှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ ဒုက္ခသည်မိန်းမမှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ဟန်ဖြင့် အတန်ငယ် တွေ့ဝေသွားသည်။

“ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ လူတွေက ကျွန်မတို့တစ်ရွာလုံးကို ဖျက်ပြီး ပြောင်းဖို့ ဇွတ်အတင်းလုပ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်က စစ်သားတချို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့တစ်ရွာလုံးကို မိုင်အနည်းငယ်ဝေးတဲ့ သေနင် ဗျူဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာကို ရွှေ့ပစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့က အဲဒီလိုရွှေ့ပစ်ရင် ကျွန်မတို့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမလဲ။ ဒါကြောင့် မပြောင်းပါရစေနဲ့လို့ ပြောတဲ့အခါ မရဘူး။ သမ္မတကြီး ငိုဒင်ဇင်း ရဲ့ အမိန့်မို့ ပြောင်းပေးရမယ်။ အဲဒီလို မပြောင်းချင်ရင် တစ်အိမ်ထောင် ကို ပီစတာတစ်ထောင်စီ ပေးရမယ်လို့ တောင်းပါတယ်။ ပီစတာတစ်ထောင် ဆိုတာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ နီးစပ် ရာက ချေးငှားပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှိတာလေးတွေ ရောင်းချလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တောင်းတဲ့အတိုင်း စုဆောင်းပေးလိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီငွေလည်း ရရော စစ်သားတွေ ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးငါးရက်လောက် ကြာတော့ စစ်သားတချို့ရောက်လာပြီး ရွာဖျက်ပြီး ပြောင်းပေးရမယ်လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့က ရွာမရွှေ့အောင် တောင်းတဲ့ငွေ ပေးထားပြီး သားပါလို့ ပြောတဲ့အခါ ဒါကို သူတို့ ဘာမှမသိဘူး။ ဒီအမိန့်က သမ္မတ ကြီးကိုယ်တိုင် ပေးတဲ့အမိန့်မို့ မပြောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အားလုံး ခုချက်ချင်း ပြောင်းကြရမယ်လို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့က ဇွတ်ပေပြောတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် အိမ်တွေကို ဆွဲဖျက်ကြပါ တယ်။ ကိုယ့်အိမ်အဖျက်ခံရလို့ မဖျက်ရအောင် တားဆီးတဲ့သူတွေကိုလည်း ချက်ချင်းဖမ်းပြီး လူတွေရှေ့မှာတင် အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းပြပါတယ်။ ကျွန်မ ရဲ့အိမ်နားက လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျဉ်စက်နဲ့တို့တာ ခံလိုက်ရတာ မချီ မဆုံပါပဲ။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဝိုင်းရိုက်ကြတာနဲ့ နေရာမှာတင်

ပွဲချင်းပြီး သေသွားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်ရွာလုံးဆိုတာလည်း နေကုန်တာနဲ့ အိမ်တိုင်တစ်လုံးတောင် မကျန်အောင် ပြောင်တလင်းခါသွား ရပါတယ်”

မိန်းမကြီးမှာ မခံချင်လောနှင့်မို့ မောရမှန်းပင် မသိအောင် တောက်လျှောက်ကြီး ပြောချသွားပါသည်။

“အခုတော့ ခင်ဗျားတို့လင်သားတွေ ဘယ်ကျန်နေရစ်ကြသလဲ”

“အဖမ်းမခံရအောင် တောထဲ ဝင်ပြေးကြရတာပေါ့။ ကျွန်မတို့သာ တောထဲ မလိုက်နိုင်၊ နေပြန်ရင်လည်း စစ်တပ်ထဲ ဇွတ်သွင်းတာ ခံရရင် ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် ညဉ့်ပန်းရေးစခန်းရောက်နေရမှာမို့ သူတို့အားလုံး တိုင်ပင်ပြီး မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအားလုံး ဘေးကင်းအောင် ပြေးကြဆိုပြီး လွတ်လိုက်လို့ ဒီရောက်လာရတာပါ”

“ငိုဒင်ဇင်းဟာ ဗီယက်ကောင်းတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထုတ်လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့ဗျာ”

ထိုမိန်းမ၏ စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘုရင်ခံက ဝင်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ (ဗီယက်ကောင်းဆိုသည်မှာ ငိုဒင်ဇင်းနှင့် အမေရိကန်များက သူတို့အား အတိုက်အခံပြုသူ မှန်သမျှကို တပ်ဆင်ပေးသည့် နာမည်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်တော့ ထိုအမည်နှင့် အဖွဲ့အစည်းမျိုး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လုံးဝမရှိပါ။ ငိုဒင်ဇင်းတို့ကသာ ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်များကို အတိုကောက်အဖြစ် ဗီယက်ကောင်းဟု ခေါ်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်)

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းက အေးချမ်းငြိမ်သက်နေတဲ့ ရွာကလေးဟာ အခုတော့ ပြာပုံဖြစ်နေပြီ။ လူတွေမှာလည်း သေကြ၊ ကျေကြနဲ့။ တကယ်တော့ ငိုဒင်ဇင်းကိုယ်တိုင် ရွာသားတွေကို တောထဲမောင်းထုတ်ပြီး သူပုန်လုပ်ခိုင်းနေတာဗျ” ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘုရင်ခံကတော့ သူ့ဘာသာသူပဲ မှတ်ချက်ချနေပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရသည့် နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သင်္ကန်းအဝါကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမြော်အမြင်

ရှိပုံရသော မျက်နှာအမူအရာကြောင့်လည်းကောင်း များစွာကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

“ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကတော့ အမြဲတမ်း အလူးအလှိမ့်ခံနေရတာ ချည်းပဲ။ သူတို့လာတိုင်း စိုက်ပျိုးခင်းတွေ ဖျက်ဆီးလို ဖျက်ဆီး၊ ရွာတွေ မြေလှန်ပစ်လို ပစ်၊ လူတွေ၊ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကို သံဆူးကြိုးဝိုင်းကြီးတွေထဲ ထည့်လှောင်ထားလို ထား။ အဲဒီကောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို လူတွေလို တောင် ထင်မှတ်ပုံ မရပါဘူး။ ဇွတ်အတင်း သေနတ်နဲ့မိုးပြီး အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ချင်သလို နှိပ်စက်နေကြတာပါပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ပြောရင်းပြောရင်း ကြေကွဲလာဟန်ဖြင့် တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားမှာ တစ်စစ ညှိုးနွမ်းလာလေသည်။ ကျွန်တော် က ‘ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာကြောင့် လူတွေနဲ့အတူ ပြေးလာရတာလဲ’ ဟု မေးသော အခါ ‘ကျုပ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ အဆက် အသွယ်ပြုတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းကြတယ်။ ဖမ်းပြီး အမျိုးမျိုး စစ်ဆေး ပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ ဆက်ရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက စစ်သားကောင်တွေ ကျုပ်ကျောင်းရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ရှာပြန်တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်က အဲဒီအချိန် ကျောင်းမှာ မရှိဘူး။ ဒီကောင် တွေက ပီစတာ တစ်သောင်းငါးထောင် မပေးရင် ကျုပ်ကို ပြန်ဖမ်းမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ကျုပ်လို ဘုရားသားတော်တစ်ယောက်မှာ ပီစတာ တစ်သောင်းငါးထောင် ဘယ်လိုလုပ်ရှိမလဲဗျာ။ ကျုပ်ဆီက ပိုက်ဆံလည်း မရ၊ ကျုပ်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ ဒီကောင်တွေဟာ ဒေါပွပွနဲ့ တစ်ရွာလုံး ကို မီးတိုက်ပစ်တော့တာပါပဲ။ ရွာမီးတိုက်ပစ်ရုံမက လူနှစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်သွားသေးတယ်။ ရွာကလူတွေလည်း သူတို့မလိုက်ရဲတဲ့ တောထဲ ဝင်ပြေးကြရတာပေါ့’

“အရှင်ဘုရား ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဗီယက်ကောင်းဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲဗျ”
ဘုန်းတော်ကြီးကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ မေးလိုက်ပါသေးသည်။

“ဟို စစ်သားကောင်တွေကို ဖြေခဲ့သလိုပဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြန်ဖြေ ပါမယ်။ သူတို့က ဗီယက်ကောင်းလို့ခေါ်တဲ့လူတွေဟာ စင်စစ်တော့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေချည်းပါပဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ မနေနိုင် အောင် ဇွတ်အတင်း မောင်းထုတ်ခံရလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်ဖို့ တောထဲ ဝင်ပြေးကြရတဲ့လူတွေပါ။ တစ်ခါတလေမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ ရွာကိုသူတို့ ပြန်လာတယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ တွေ့ရင် ငွေပေးဝယ်သွားတယ်။ ရွာထဲ ရောက်တဲ့အခိုက် ဘုရားကိုလာတဲ့အခါ ကျုပ်နဲ့ တွေ့မှာပဲ။ ကျုပ်ဆီလာတဲ့လူကိုတော့ ကျုပ်က စကားလက်ခံပြော မှာပဲ။ ဒါက ကျုပ်ဝတ္တရားပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒီလူတွေ ဗီယက်ကောင်းဆိုတာ ဖြစ်ရတာလည်း ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ ညစ်ပတ်မှုတွေကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ ခမာလူမျိုးငယ်ကလေးတွေ ဆိုရင် ဟိုမှာ သိပ်အဖိနှိပ်ခံရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာကလေးတွေမှာ လူ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ခမာလူမျိုးတွေဖြစ်တာတောင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ခမာစကားကို ကျုပ်တို့ ပြောခွင့်မရဘူး။ စာသင်ကျောင်းတွေဆိုရင်လည်း ထရာပင်မှာရှိတဲ့ ပါဠိဘာသာသင် ကျောင်းကလေးတောင် ဖွင့်ခွင့်မရဘူး။ ကျုပ်တို့အမျိုးသားတွေ အဖိနှိပ်ခံရ၊ ကျုပ်တို့ ခလေ့ထုံးစံ၊ ကျုပ်တို့ စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ အဖျက်ဆီးခံနေရရုံသာမက ကျုပ်တို့လူတွေပါ အသတ်ခံ နေကြရတာတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ငဲ့ခံနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံးသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားသံများ အကြားတွင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပါသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးမှာလည်း များစွာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ ကြည်လင်၍ ညိုမှောင်သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ရီဝေ နေသလို ဘုန်းတော်ကြီးအသံမှာလည်း ဆွေးမြည့်နာကြည်းသံ ပေါက်နေ သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ သူပြောပြသော အကြောင်းအရာများထက် သူ့ကို မြင်ရသည်ကပင် ပို၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါသေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး စကားဆုံးသည်နှင့် ဘုရင်ခံက အနီးရှိ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းပိုက်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ‘အဲဒီ လူဆိုရင် ရောက်ကတည်းက လက်တစ်ဖက် အကြောသေနေသလို ဖြစ်နေ

တာပဲ' ဟု ရှင်းပြပါသည်။ ထိုသူကလည်း သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို ထ၍ ရှင်းပြပါသည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေက ကျွန်တော့်ကို သေလုမြောပါးဖြစ်အောင် နှိပ်စက်လိုက်တာပဲ။ စစချင်း သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး သစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့တန်းလန်းဆွဲထားတယ်။ နေပူကြီးထဲမှာ အဲဒီလို အကြာ ကြီးပစ်ထားပြီး အားရတော့ ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကျနေတဲ့အခါကျတော့ နှာခေါင်းထဲကနေ ဗိုက်မပြည့် မချင်း ရေတွေ လောင်းထည့်တယ်။ ဗိုက်ပြည့်တဲ့အခါတော့ ဗိုက်ပေါ် တက် ဆောင့်ပြီး ရေတွေအန်အောင် လုပ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ အားရပြန်တော့ ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာတွေကို ကျဉ်စက်နဲ့ တို့ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သစ်ပင်မှာ တွဲလောင်းပြန်ချည်ပြီး တဗုန်းဗုန်းနဲ့ ရိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီ တင် ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက် အကြောသေသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ စစ် လိုက်၊ မေးလိုက်တာကလည်း စုံလို့ပါပဲ”

“သူတို့က ဘာတွေ စစ်ဆေးသလဲဗျ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဗီယက်ကောင်းခေါင်းဆောင်လို့ စွပ်စွဲပြီး လက်နက် တွေ ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောရမယ်လို့ ခိုင်းတာပါ”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ ဘုရင်ခံ အင်တမ်က ကျွန်တော့်နားသို့ ကပ်ပြီး ‘ဒီလို ပိန်ချိုးချည်နဲ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဗီယက်ကောင်း ခေါင်းဆောင်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား’ ဟု မေးပါသည်။

“ခင်ဗျားက ဟုတ်ရော ဟုတ်သလား”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသူ့ကိုပင် ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ရပါသည်။

“ခေါင်းဆောင်မဟုတ်တောင် အဖွဲ့ဝင်ရောဖြစ်သလား။ ဘေးကင်း ပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားပြောချင်ရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အမှန်အတိုင်း ပြော နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ ဘာခေါင်းဆောင်၊ ဘာအဖွဲ့အဝင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဝန်ခံပြီး လက်နက်တွေ ဖော်ပေးရင် ချမ်းသာပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အသက်ကလေးကတော့ဖြင့်

ချမ်းသာချင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လက်နက်တွေကို ဘယ်ကနေ ဖော်ပေးရမလဲ”

“အဲဒါတွေက ဘယ်လို စဖြစ်ကြတာလဲဗျ”

“ဒီလိုပါဗျာ။ တစ်နေ့တော့ စစ်သားတွေ ရွာထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဖျက်ပြီး ရွှေ့ပစ်ရမယ်လို့ ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မရွှေ့ပါရစေနဲ့လို့ ပြောတော့ ဝိယက်ကောင်းတွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်ပေးတာဖြစ်တဲ့အတွက်မို့ မရွှေ့မနေရဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်တို့က ဝိယက်ကောင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကို မနှိပ်စက်ကြပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့အစိုးရက ကျွန်တော်တို့ကို တကယ်ကူညီချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ရွာမှာပဲ နေခွင့်ပေးပါလို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ကောင်က တစ်ရွာလုံးကို အဝိုင်းခိုင်းပြီး အိမ်တွေကို မီးတင်ရှို့တော့တာပါပဲ။ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ တောထဲကို ဝင်ပြေးကြရတယ်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် အချို့တော့ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ အိမ်ထဲက မထွက်နိုင်ခင်ပဲ သေနတ်နဲ့ ဗိုက်ကို ထိုးပြီး အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဝိယက်ကောင်းခေါင်းဆောင်လို့ဆိုပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ညှဉ်းဆဲကြတာပါပဲ”

ထိုသူမှာ သေလုမြောပါးဖြစ်နေသည့် အချိန်တွင်မှ ရွာသူ၊ ရွာသားများက စုဆောင်း၍ ပီစတာ နှစ်သောင်းနှင့် ရွေးယူလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းသတ်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းမောင်းပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်ဟု သိရပါသည်။

“သူတို့က ဝိယက်ကောင်းကို လိုချင်တယ် ပြောတယ်။ အခုဆိုရင် ဝိယက်ကောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ရွာထဲမှာ အလွယ်ကလေးနဲ့ ရနိုင်တာပေါ့။ ရွာမှာရှိသမျှ လူငယ်၊ လူရွယ်တိုင်းဟာ ဝိယက်ကောင်းဖြစ်နေကြပြီလေ။ သူတို့လက်တွေဟာ ထွန်သွားလုပ်တဲ့အချိန်မှာ လုပ်ပြီး ကျန်တဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ လက်နက်တွေ လုပ်နေကြပြီ”

သူက မသန်စွမ်းတော့သည့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို မချင့်မရဲ မြှောက်ပြရင်း မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အလားတူ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ ကြား၍ နားမဆံ့နိုင်လောက် အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းက တီထွင်ခဲ့သည့် အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ 'ပြန်လည်နေရာချထားရေး' စီမံကိန်းကြီး ကြောင့် ရွာတွေ မြေလှန်ပြီး မီးရှို့ခံခဲ့ကြရသည်။ အန်ဂျိုင်းဒေသ ရွာပေါင်း ၃၀ ကျော်မှ လူအုပ်ကြီးတွင် အလားတူအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေမှာ ရာထောင်မကပင် ပြောစရာ ရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသော လူအုပ် ကြီးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်ပင် ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ စိတ်ကောင်း ရှိကြသော ကျွန်တော်၏အမေရိကန်မိတ်ဆွေကြီးများသာ ယခု ကျွန်တော် တွေ့ဆုံရသည့် မြင်ကွင်းများကို မြင်တွေ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးနှင့် တရားမျှတ ရေးအတွက်ဟု အမည်တပ်ထားသော အမေရိကန်၏ ငွေနှင့် လက်နက်ကို မွေနှောက်နေပုံတွေကိုသာ ကြားသိရပါက မည်သို့မည်ပုံ တွေးထင်ဆုံးဖြတ် ကြပါမည်လဲဟုလည်း တွေးကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သတင်းမှောင်ချခြင်း

တောင်ဗီယက်နမ်၌ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ သတင်းတွေကို မှောင်ချ ကာ အဖြစ်မှန်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ထားရေးမှာ အမေရိကန်အစိုးရ က စွဲကိုင်ထားသော ဝါဒပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ သတင်းတွေ မှောင်ချ ထားသည့်ကြားမှပင် ၁၉၆၂ ခု၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့ထုတ် နယူးယောက် တိုင်း သတင်းစာကြီး၌ ဆေးရုံရှိ အေပီသတင်းဌာနက ထုတ်ပြန်သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကြေညာချက်တစ်ခုပါလာသည်ကို ဖတ်ကြရပါသည်။ ကြေညာချက်၌-

တောင်ဗီယက်နမ်တွင် တိုက်ခိုက်နေကြသော စစ်ပွဲများအနက် အဖြစ်အမှန်တွေက မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေ၍ သတင်းထောက်တွေက အမေရိကန်ပြည်သူများအား မည်သို့တင်ပြအသိပေးရမည်ဆိုသော ပြဿနာစစ်ပွဲမှာ အရှုပ်ထွေးဆုံး၊ ဖြေရှင်းရအခက်ဆုံးသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်အများကမူ သူတို့ဘက်က စစ်ရှုံးနေ သည်ဟု ခံယူထားကြလေသည်။ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ကဆိုလျှင်

‘ဗီယက်နမ်အစိုးရသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား ကွန်မြူနစ်တို့၏သူလျှိုများ၊ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူးများဟု မှတ်ထင်ထားကြသည်။ အမေရိကန်အစိုးရကလည်း သူတို့၏ ဝါဒသဘောထားနှင့်ပတ်သက်၍ အကြမ်းဖျင်းမျှလောက်က လွဲ၍ ဘာကမှ အသိမပေး။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့တွင် သတင်းတစ်ခုအတွက် မရေမရာဌာနများတွင်သာ ရက်ပေါင်းများစွာ လှည့်လည်အတည်ပြုနေကြရ၍ ရပြန်ပါတော့လည်း သတင်းဖြတ်တောက်မှုကြောင့် ပင်ပန်းရကျိုးမနပ်ဘဲ ဖြစ်ကြရပါသည်။ မိမိကြိုးပမ်းချက်များကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြခွင့်မရဘဲ ရေစုန်မျှောခံရခြင်းမှာ သတင်းထောက်တစ်ယောက်အဖို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်တစ်ရပ်ဖြစ်သလို ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလေးမှာ ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာမည့် စစ်ပွဲကြီးအတွက် ပုခက်လွှဲဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။’ အမေရိကန်အစိုးရသည် ၎င်းတို့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဗီယက်နမ်အစိုးရ၏ လက်ထဲသို့ လုံးဝလွှဲအပ် ထည့်ရန် ကြောက်ရွံ့နေသည့်အတွက် ဗီယက်နမ်အစိုးရ၏ သတင်းထွက် နိုင်သည့်ဌာနတိုင်းတွင် အမေရိကန်အရာရှိများကို ပူးတွဲ၍ ထားလေ့ရှိပါသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် အမေရိကန်အစိုးရသည် သတင်းစာသမားများအား တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ကွင်းနေရသလို ၎င်းတို့၏ စစ်ဆင်ရေးများကိုလည်း အထူးလျှို့ဝှက်၍ လုပ်ဆောင်ကြလေသည် စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။

ထိုရေးသားချက်ကလေးမှာ များစွာ ဂယက်ရိုက်ခတ်သွားလေတော့ရာ ထိုသတင်းပါလာသည့်နေ့မှာပင် အမေရိကန် ကွန်ဆာပေးတစ်ဂျာနယ်ကြီးနှစ်ခုမှ သတင်းထောက်နှစ်ဦးမှာ ဆေးဂုံမြို့မှ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ခံကြရပါသည်။

သတင်းထောက်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ နယူးစိဝိခိဂျာနယ်မှ သတင်းထောက်ဖရန်ကျိုက်ဆာလီဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ နယူးယောက်တိုင်းမှ ဟိုးမားဘီဂတ်ဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီဂတ်မှာ အမေရိကန် သတင်းစာဂျာနယ်လောကတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော ပူလစ်ဇာဆုကြီးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရရှိထားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သတင်းစာဆရာတို့ စောင့်ထိန်းရမည့် 'အမှန်လမ်းဘက်က အမြဲ ရပ်တည်ခြင်း' ဟူသော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို တင်းကျပ်စွာ စောင့်ထိန်း လိုက်နာခြင်း မရှိသော သတင်းစာဆရာမျိုးကိုသာ တောင်ဗီယက်နမ်၌ ရှိနေစေလိုခြင်းသည် အမေရိကန်စစ်ဘက် အာဏာပိုင်များနှင့် ဆေးဝုံရှိ စီအိုင်အေ အကြီးအကဲတို့၏ ဆန္ဒဖြစ်သော်လည်း ဘီဂတ်ကဲ့သို့ ထင်ရှား သော သတင်းထောက်တစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းကိုမူ အမေရိကန် တို့က များစွာ သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိနိုင်ကြချေ။ သူတို့က ဘီဂတ် အား စစ်ကြေညာလိုက်ခြင်းသည် သူတို့အဖို့ ပို၍ ဆိုးရွားသော အခြေ အနေမျိုးကိုသာ ဖန်တီးစေလိမ့်မည်ဟု နားလည်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငိုဒင်ဇင်းအား ဘီဂတ်ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်းအမိန့် ရုပ်သိမ်းရန် သူတို့က ရှင်းပြကြရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘီဂတ်အား ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်းမှ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆာလီ၏ကိစ္စကိုလည်း ဝါရှင်တန်ရှိ သြဇာကြီးမားသော ၎င်း၏ အိမ်ခွေးများက နိုင်ငံခြားရေးဌာန ကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုပေးသောကြောင့် ပြေလည်မှု ရသွားပြန်လေသည်။

သို့သော် နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် ဆာလီမှာ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီး ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်ခြင်း ခံရပြန်ပါသည်။ ထိုနည်းအတူ ၁၉၆၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလထဲ၌ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာအပေါ် အမေရိကန်အစိုးရက ငြိုငြင်လာသည့်အတွက် ဘီဂတ်အားလည်း ဆေးဝုံ မှ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လိုက်ရပါလေသည်။ နယူးစိရိခ်မဂ္ဂဇင်းသည် ၎င်း၏ သတင်းထောက်အား ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စက်တင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့ထုတ် စာစောင်တွင် 'တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရ နှင့် ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားတို့၏ စစ်ပွဲများနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသား နေကြသော သတင်းထောက် ၆ ဦးကို လက်ထောက်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ငုယင်ဒန်သွန်က လွန်ခဲ့သည့်အပတ်ထဲက ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုသို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီးနောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဆုံးမသွန်သင်ခြင်းများ ပြုလေသည်။ ဝန်ကြီးက သတင်းထောက်တို့သည် စစ်ပွဲသတင်းများ ရေးသားရာ၌ အစိုးရဘက်က မည်မျှ ကျဆုံးခံလိုက်ရသည်ဆိုသည်များကို မရေးဘဲ အစိုးရတပ်များ အနိုင်ရသည့် စစ်ပွဲများကိုသာ ရေးရမည်ဟု

ပြောလိုက်သည်။ ထိုသတင်းထောက် ၆ ဦးက ဆာလီအား ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတကနေဒီနှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့ထံ ကန့်ကွက်ကြောင်းစာများ ပို့ကြသည်။ ၎င်းတို့က ကန့်ကွက်ရာတွင် အမေရိကန်အစိုးရသည် တောင်ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်များအတွက် တစ်နေ့လျှင် ဒေါ်လာတစ်သန်း အကုန်အကျခံရရုံမျှမက အမေရိကန်လူငယ်၊ လူရွယ် ကလေးပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ကိုပါ ဗီယက်နမ်သို့ စေလွှတ်ထားလေရာ အမေရိကန်အခွန်ထမ်း လူထုသည် အဖြစ်မှန်များကို အမြဲတမ်း သိလိုနေကြမည်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဖော်ပြရေးသားထားသည်' စသည်ဖြင့် ဖော်ပြရေးသားခြင်း ပြုလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် နယူးစိမ်းမဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းထောက်များသည် ငိုဒင်ဇင်းအစိုးရ၏ စစ်အသုံးစရိတ်များမှ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကို အမေရိကန်အစိုးရက ကျခံရကာ စစ်ဆင်ရေးအားလုံးကို အမေရိကန်တို့ကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲနေသည်ဟူသော အဖြစ်မှန်မျိုးကို တစ်ဆင့်တိုး၍ ဖော်ပြသင့်ပေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုအခြေအနေမျိုး၌မူ ဘီဂတ်၏ ရေးသားချက်သည်ပင် များစွာ စွန့်စား၍ ရေးသားလိုက်ရသော ရေးသားချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်အစိုးရနှင့် စစ်ဘက်အာဏာပိုင်များသည် ၎င်းတို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် စီမံကိန်းကြီးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် နောက်ထပ်လုပ်ဆောင်သည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများကို အသိပေး ကြေညာ၍ လုပ်ဆောင်ရန် ရှက်ကြောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သည့် စီမံကိန်းအသိမျိုးကိုမဆို တိတ်တဆိတ်သာ လုပ်ဆောင်ကြလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် 'စတာလေစီမံကိန်း' ဆိုသည့် စီမံကိန်းတစ်ခုကိုမူ ၎င်းတို့က အပိုင်တွက်ထားပြီး တိတိလင်းလင်းပင် ကြေညာလုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုစီမံကိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၁၉၆၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် အကြမ်းဖျင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုကြေညာချက်၌ 'စစ်တပ်တွင်း လုံခြုံရေးနှင့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များအတွက် ပြုလုပ်မည့် အစီအစဉ်တိုင်းတွင် အမေရိကန်အစိုးရနှင့် ဗီယက်နမ်အစိုးရသည် ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ကြမည်' ဟု ဖော်ပြထားသည်။

၎င်းတို့ပြုလုပ်မည့် အစီအစဉ်များဆိုသည်မှာ တောင်ဗီယက်နမ်ကျေးရွာတွေကို စုပေါင်းထားရှိခြင်း၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကူးအသန်းမရှိစေဘဲ အထီးတည်း ဖြစ်နေစေခြင်း၊ 'ဒေသဖြူ' ဟု သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာများတွင် မည်သည့်ကျေးရွာမှ မရှိစေဘဲ သီးနှံနှင့် သစ်တောများကို မြေလှန်ဖျက်ဆီးစေခြင်း၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလေးကို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများနှင့် အထူးသဖြင့် လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား စသည်တို့နှင့် အကူးအသန်းမရှိစေဘဲ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်စေခြင်း စသော လုပ်ဆောင်ချက်များ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအစီအစဉ်များအရ ၎င်းတို့သည် တောင်ဗီယက်နမ်ကျေးရွာတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကာ လူတွေကို သံဆူးကြိုးပတ်ဝိုင်းထားသည့် 'သေနင်္ဂဗျူဟာကျေးရွာများ' ဆိုသည်တို့၌ ချုပ်နှောင်ထားပြီး လယ်ယာစိုက်ခင်းတွေကိုလည်း လောင်မီးပုံးများ၊ အဆိပ်ရည်များ ဖျန်းချကာ ဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။ စတာလေစီမံကိန်းမှာ တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်တို့ကျင့်သုံးခဲ့သည့်စနစ်၊ ကင်ညာနှင့် မလေးရှားတွင် ဗြိတိသျှတို့ ကိုင်စွဲနေသည့် လမ်းစဉ်များနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုစီမံကိန်းများအတွက် အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဟင်နရီယူဂျင်းနပ်စ်ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲလုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုလေသည်။

အလားတူ စီမံကိန်းမျိုးတစ်ခုကို ယခင်ကလည်း ငိုဒင်ဇင်းက ပြုလုပ်ဖူးလေသည်။ ငိုဒင်ဇင်း၏စီမံကိန်းမှာ ၁၇ မျဉ်းပြိုင်နှင့် နီးကပ်သော ဒေသများမှ ကျေးရွာများကို မြေလှန်ဖျက်ဆီးကာ လူတွေအားလုံးကို 'သေနင်္ဂဗျူဟာကျေးရွာ' ဆိုသည့် သံဆူးကြိုးအထပ်ထပ် ဝိုင်းရံထားသော အကျဉ်းစခန်းကြီးများအတွင်း၌ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခု တီထွင်လိုက်သော စတာလေစီမံကိန်း ဆိုသည်မှာလည်း ငိုဒင်ဇင်း၏ စီမံကိန်းကို ပုံစံယူ၍ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

၁၇ မျဉ်းပြိုင်အနားတွင်ရှိသော ဒုက္ခသည်များ နေရာချထားရေးစခန်းတွင် တွေ့ရသော လီသီမင်းဆိုသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်က စတာလေစီမံကိန်း ကျေးရွာများတွင် နေရသည်မှာ တိရစ္ဆာန်များ၏ ဘဝထက်ပင် နိမ့်ကျပါသေးသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။ လီသီမင်းမှာ စတာလေစီမံကိန်း ကျေးရွာတစ်ခုဖြစ်သော ဟိုင်ချူးရွာမှ မကြာမီ

ရက်ပိုင်းကမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ရွာကလေးမှာ အိမ်ထောင်ပေါင်း ၁၄၀ ရှိပါတယ်။ ရွာပတ်လည်မှာ ခြောက်ပေမြင့်တဲ့ ဝါးစည်းရိုး ၅ ခုကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဇွတ်အတင်း အကာခိုင်းပါတယ်။ စည်းရိုးက ဝါးတွေမှာလည်း ထိပ်မှာ အချွန်တွေ လုပ်ထားရပါတယ်။ စည်းရိုးတစ်ခုနဲ့တစ်ခုအကြားမှာ မြေတွင်း အနက်ကြီးတွေ တူးထားရပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ လူတွေက မိုင်းဗုံးတွေ မြှုပ်ထားပါတယ်။ အတွင်းအကျဆုံး စည်းရိုးနောက် မှာတော့ သံဆူးကြိုးတွေ အထပ်ထပ်နဲ့ ဝိုင်းထားပါတယ်။ အဲဒီအတွင်းမှာမှ တဲကလေးတွေကို သုံးလုံးကနေ ငါးလုံးအထိ တစ်စုစီ တစ်စုစီ ဆောက် ထားပါတယ်။ အဲဒီ တဲစုကလေးတွေကိုလည်း တစ်စုနဲ့တစ်စု သံဆူးကြိုးနဲ့ ဝိုင်းပြီး ထားပါသေးတယ်။ အစုတစ်စုစုမှာ ဗီယက်ကောင်းတွေနဲ့ အဆက် အသွယ် မကင်းသူတွေရှိတယ်လို့ သံသယဖြစ်ရင် သံဆူးကြိုးကို နှစ်ထပ် သုံးထပ် ကာရံထားပါတယ်။ အဲဒီအစုကလေးတွေထဲက လူတွေဟာ ညကျရင် တစ်စုနဲ့တစ်စု အကူးအသန်း၊ အသွားအလာ မလုပ်ကြရပါဘူး။

“ပြီးတော့ အိမ်ထောင်တိုင်း အိမ်ထောင်တိုင်းဟာ မောင်းတစ်ခုနဲ့ မီးတိုင်တစ်ခုကို ပီစတာ ခြောက်ဆယ်စီ ပေးဝယ်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထား ရပါတယ်။ တဲအိမ်တစ်အိမ်ကို ဗီယက်ကောင်းလို့ ထင်ရတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ လူတွေက အဲဒီအိမ်ရှေ့ ကို သွားပြီး မောင်းတီးပါတယ်။ ညဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီအိမ်ရှေ့က မီးတိုင်ကို မီးသွားထွန်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှလူတွေဟာ မောင်းသံကြားရာ၊ မီးတိုင်မြင်ရာကို စုဝေးရောက်ရှိလာပြီး ဗီယက်ကောင်း လို့ အစွပ်စွဲခံရတဲ့လူကို ဝိုင်းဖမ်းရပါတယ်။

“နေခင်းမှာဆိုရင် ကျွန်မတို့မိန်းမတွေက ကင်းစောင့်တာဝန်ယူပြီး ညပိုင်းကျရင် ယောက်ျားတွေက ကင်းစောင့်ရပါတယ်။ သူတို့ ကင်းစောင့် ရတာလည်း ရွာကို လှည့်ပတ်စောင့်ရတာက နည်းနည်းပါ။ ရွာခေါင်းရဲ့ အိမ်ကိုသာ အထပ်ထပ်ဝိုင်းပြီး စောင့်ကြရတာပါ။ ညပိုင်းမှာဆိုရင် မိန်းမ တွေအားလုံးကို အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ စုပြီးထားပါတယ်။ ဒီလိုထားရတာ ကတော့ ကျွန်မတို့အထဲက လင်ယောက်ျားတွေ၊ မောင်ဖွားတွေဟာ

မြောက်ပိုင်းမှာရောက်နေကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူတွေက ညပိုင်းမှာ သားမယားတွေရှိတဲ့ဆီကို တိတ်တိတ်ခိုးပြီး လာမှာစိုးလို့ပါပဲ”

ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်သက်လုံး ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ မျှိုသိပ်ထားရ သည်များကို ယခုအခါကျမှ အငြိုးနှင့် မမောမပန်း ရှင်းပြနေပါသည်။ သူမ မှာ ထိုအကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးလာစဉ်က နောက်ကျောတွင် သေနတ် ထိမှန်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့်အတွက် ဒဏ်ရာ မပျောက်တပျောက်ရှိနေသော် လည်း သူမ၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“အဲဒီလို တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့မခြား ပိတ်လှောင်ထားတာကြာတော့ ကျွန်မတို့လည်း မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာက လွတ်ရင်ပြီးရောလို့ သဘောထားပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့တစ်စုတည်းနေတဲ့ မိန်းမ ၇ ယောက်ဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ ထွက်ပြေး ဖို့ သဘောတူကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ် လုပ်ရပါတယ်။ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ရွာထဲပြန်မဝင်ဘဲ တစ်နေ့လုံး တောထဲမှာ ပုန်းနေကြတယ်။ ညကျတော့မှ ထွက်ပြေးပြီး ဘင်ဟိုင်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရပါ တယ်” သူမက သူမတို့၏ စွန့်စားခန်းကလေးကို စိတ်ပါလက်ပါပင် ပြောပြနေပါသည်။ (ဘင်ဟိုင်မြစ်မှာ တောင်ဗီယက်နမ်နှင့် မြောက် ဗီယက်နမ်ကို ခြားနားထားသော နယ်နိမိတ်မျဉ်းကြောင်းသဖွယ် တည်ရှိ နေသည့်မြစ်ပင် ဖြစ်သည်။)

အလားတူ အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေမှာ ကျွန်တော်ရောက်လေရာရာ တွင် မြင်မဆုံး၊ တွေ့မဆုံး၊ နားထောင်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် များပြား လွန်းလှပါသည်။ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ အရှေ့မြောက် နယ်စပ်ဒေသသို့ ရောက်စဉ်ကလည်း အလားတူ အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသေး သည်။ ထိုနယ်စပ်ဒေသသို့ ကျွန်တော် ရောက်စဉ်ကတောင် ဗီယက်နမ် တောင်ပေါ်သား လူမျိုးငယ်တွေ အများကြီးကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သူတို့ အားလုံးမှာ ကွန်တန်နယ်၊ ဘန်ဒင်းခရိုင်ထဲမှ တောင်ပေါ်သားများ ဖြစ်ကြ ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော့်အား မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ညိုလှန်ဟု ခေါ်သည့် ကလေးမက ပြောပြပါ သည်။ ညိုလှန်မှာ တောင်ဗီယက်နမ် လူမျိုးငယ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်သော

လှရိုင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အင်္ကျီအဖြူနှင့် ခြေချင်းဝတ်အထိ ရှည်လျားသော စကတ်အမည်းကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ညိုလှန်၏ ပြောပြချက်အရ ငိုဒင်ဇင်းတို့လူများသည် တောင်ပေါ်ဒေသတွင် နေကြသော လူမျိုးငယ်များကို ဇွတ်အတင်း တောင်ပေါ်မှ မောင်းချကာ တောင်ကြားဒေသများတွင် အခြားတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုံများနှင့် ရောနှောစုစည်း၍ အနေခိုင်းသည်ဟု သိရပါသည်။

“ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ဟာ တောင်ပေါ်သားတွေဖြစ်လို့ တောင်အောက်ရာသီဥတုတွေမှာ နေလို့မရတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီး သူတို့ မြေပြန့်က ‘ခင်အမျိုးသား’ တွေနဲ့ ကျွန်မတို့တောင်ပေါ်သားတွေဟာ ဓလေ့ထုံးစံချင်းမတူတဲ့အတွက် အတူနေလို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မြေပြန့်က လူတွေက စပါးစိုက်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်သားတွေကတော့ တောင်ယာသာစိုက်ပျိုးတတ်လို့ မြေပြန့်တောင်ကြားမှာနေလို့ လုံးဝမဖြစ်တဲ့အကြောင်း စတဲ့အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြပြီး တောင်ကြားဒေသတွေကို မရွှေ့ပါရစေနဲ့လို့ ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သမ္မတကြီးရဲ့ အမိန့်မို့ မရွှေ့မနေရဘူး။ ငြင်းဆန်မယ်ဆိုရင် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရမယ်လို့ပြောပြီး ဇွတ်အတင်း ရွာတွေ ဖျက်ပြီး ရွှေ့ပစ်ကြပါတယ်။ နေရာသစ် ကျတော့ ဝက်တွေလို ခြံစည်းရိုးတွေ အထပ်ထပ်ကာထားတဲ့ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ နေရပါတယ်။ ဒီကြားထဲ စစ်သားတွေ ခဏခဏ ရောက်လာပြီး ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းပြီး စစ်တပ်ထဲဝင်ခိုင်း၊ မိန်းမတွေကို ဖမ်းပြီး စစ်တပ်ထဲမှာ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ခိုင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကလည်း ခဏခဏဖြစ်နေတော့ ကျွန်မတို့ဟာ အမြဲတမ်း ငရဲပြည်ကို ရောက်နေရသလိုပါပဲ”

“ဒီလိုနေရလို့ ထွက်ပြေးမယ်ကြံတာကို မိသွားရင်လည်း မသက်သာပါဘူး။ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ထွက်ပြေးမယ်ကြံတုန်း မိသွားလို့ ဖမ်းချုပ်ပြီး ရွာသားတွေအားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို မီးမြှိုက်ပြပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားတာ ကနေအထိ သူတို့ သေသလား၊ ရှင်သလား မသိရတော့ပါဘူး။”

ညိုလှန်ကလေး၏ မျက်နှာမှာ ပြောရင်း ပြောရင်း မဲ့၍လာကာ

အသံတွေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တုန်၍လာသည်။

တစ်ခါသော် ရွာလုံးကျွတ် မြေလှန်၍ ရှာမည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်ဟု ကြားရသည်နှင့် လှပသော ညိုလှန်ကလေးသည် သူမ၏ မျက်နှာကို အိုးမဲတွေ၊ ရွံ့တွေ သုတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ကာ ဆေးရွက်တစ်မျိုးကို သောက်ပြီး နေမကောင်းဟန်ဆောင်နေလိုက်သဖြင့် ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် အဖမ်းခံရမည့်ဘေးမှ လွတ်သွားသည်ဟု သိရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုသို့ မြေလှန်ရှာဦးမည်ဟု ကြားရပြန်သောအခါ ညိုလှန်ကလေးသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု အောက်မေ့စွန့်စားပြီး စခန်းမှ ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။ တောထဲတွင် ၇ ရက်ခန့် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေပြီးမှ ကမ္ဘောဒီးယား နယ်ထဲသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သနားစဖွယ် ပြောပြရှာပါသည်။

ကြောက်ခမန်းလိလိရှိလှသော ဤအဖြစ်အပျက်များကို ဖတ်ရသောအခါ စာဖတ်သူသည် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးလာသူတို့က မိမိတိုင်းပြည် မကောင်းကြောင်းကို ချဲ့ထွင်ပြောသည်ဟုပင် ထင်ကောင်းထင်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်များသည် ချဲ့ထွင်လုပ်ကြံ ပြောဆိုသည်များ တစ်ခုမျှ မဟုတ်ကြပါ။ တောင်ပေါ်သူ ညိုလှန်ကလေးခမျာကလည်း ယခု ကျွန်တော်ရေးပြသလို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတတ်ရှာသည် မဟုတ်ပါ။ သူကလေးမှာ ရိုးအသည့် တောင်ပေါ်သူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့အကြောင်းကိုပင် သူ ကောင်းကောင်း ပြောပြတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်က အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်မေးမြန်းသည်များကို သာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြေဆိုသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသမျှ၊ မေးမြန်း မှတ်သားခဲ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကိုသာ လုံးဝဥသည့် ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေပါက တစ်ထောင်နှင့် တစ်ည ပြောပြ၍ ပင် ကုန်ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်အချို့ကိုသာ အမှန်အတိုင်း တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ရောက်ရှိခိုက် ကျွန်တော်သည် လူပေါင်း အမြောက်အမြားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ဆုံ၍ ၎င်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို မေးမြန်းမှတ်သားခြင်း ပြုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသမျှ ကြားသိခဲ့ရသမျှတို့မှာလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ တစ်ကွက်ကမှ မရှိကြပါ။

ကျွန်တော်၏ ရေးသားချက်များမှာ ချဲ့ထွင်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသည်ကိုလည်း အခြားသောအထောက်အထားများ၊ စာအုပ်စာတမ်းများမှ ရေးသားချက်များဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ဖတ်ရှုလျှင် သိသာပါလိမ့်မည်။

ဗီယက်ကောင်း သို့မဟုတ် လက်ဝဲသမားများအပေါ်တွင် လုံးဝ သံယောဇဉ်မရှိသော၊ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးတွင် ပါရှိသော ဆေးဂုံရှိ ၎င်း၏သတင်းထောက်က ပေးပို့လိုက်သည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင်ပင် ကျွန်တော်၏ရေးသားချက်များ မည်မျှအထိ မှန်ကန်သည်ဆိုသောအချက်ကို သိသာပါလိမ့်မည်။ ထိုသတင်းစာ၏ ၁၉၆၂ ခု မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ထုတ်တွင် ဆေးဂုံရှိ သတင်းထောက် ဘီဂတ် ရေးပို့လိုက်သော ‘အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေး’ အကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။ ‘အရုဏ်ဦးစစ်ဆင်ရေး’ ဆိုသည်မှာ ရွာတွေ မြေလှန်သည့် အမေရိကန်တို့၏ ပထမဆုံးသော စီမံကိန်းတစ်ရပ်ကို ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် နာမည်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်ဘီဂတ်က ဘင်ဂျန်းနယ် ဘင်ကက်ဒေသမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသည်။

“ဘင်ကက်ဒေသမှ ၄ မိုင်ခန့်ဝေးကွာသော ရော်ဘာတောကြီး တစ်ခုထဲတွင် တောင်ဗီယက်နမ်နှင့် အမေရိကန်များသည် အရေးကြီးသော စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုအတွက် စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်လျက် ရှိကြသည်။ ယင်းအရေးကြီးသော စီမံကိန်းကြီးကို ‘အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေး’ ဟု အမည်ပေးထား၍ လုပ်ငန်းရပ်မှာ တောင်ဗီယက်နမ် ကျေးရွာအများအပြားကို မြေလှန်ဖျက်ဆီးကာ တစ်နေရာ၊ တစ်ဒေသတွင် စုဝေးချုပ်ကိုင်ထားပြီး ဗီယက်ကောင်းများအတွက် ရိက္ခာနှင့် အခြေစိုက်စခန်း အခက်ကြုံစေရန် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အမေရိကန်အစိုးရ၏ အကူငွေ၊ စစ်အကြံပေးချက်များနှင့် အတတ်ပညာရှင်များကချည်း ဦးစီးလုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ယခုဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော လူပေါင်း ၁၂၀၀ ခန့်မှာ ဗီယက်ကောင်းတို့ ခိုအောင်းနေသော တောကြီးအတွင်းမှ အတင်းအကျပ် ဖယ်ရှားပြီး သတ်မှတ်ထားသော နေရာတစ်ခုတွင်သာ စုဝေးနေထိုင်ကြရ

မည် ဖြစ်ပါသည်။ ရွာဟောင်းများနှင့် စိုက်ပျိုးခင်းများကိုမူ မီးရှို့ဖျက်ဆီး ပစ်မည် ဖြစ်ပါသည်”

“စီမံကိန်းအစတွင်ပင် အောင်မြင်ဖို့ရာ မလွယ်ကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းကြီး သိသာနေပါသည်။ ရွာတွေကို သံဆူးကြိုးမဝိုင်းရမီမှာပင် ဝီယက်ကောင်းတွေက တောထဲသို့ ဝင်ပြေးနိုင်သည်ဆိုသည်ကို အာဏာ ပိုင်တို့ မသိကြသည်မှာ သနားဖွယ်ပင်ကောင်းနေပါသည်။ ရွာတွေကို ရွှေခိုင်းရာမှာလည်း မည်သို့မျှ အသာတကြည်နှင့် ခိုင်း၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် အတင်းအဓမ္မ မြေလှန်မီးရှို့ဖျက်ဆီး၍ ရွှေပြောင်းရာတွင်လည်း အချို့ အိမ်ထောင်စုများသာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ သယ်ယူခွင့်ရ ၍ အများအပြားမှာ ဘာမှမယူရမီပင် အိမ်တွေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း ခံလိုက် ရပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာမူ သူ၏ စပါးပုတ်ကြီးများ မီးရှို့ခံလိုက်ရသည့်အတွက် အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။ အမေရိကန်စစ်တပ်မှ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအရာရှိ တစ်ဦးက ‘ဤမိန်းကလေးမှာ အလွန်ဆိုးသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏စပါးများ မှာ ဝီယက်ကောင်းများအတွက် သို့လှောင်ထားကြောင်း’ ပြောပြပါသည်”

ဤနေရာ၌ ဘီဂတ်သည် ထိုအလွန်ဆိုးသော မိန်းကလေးအား ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဆုံးမ၍ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဖြစ်သွားသည်ဆိုသော အချက် ကို ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။ ဖော်ပြနိုင်ခွင့်မရ၍လားဟုတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော် ကြားသိရသမျှဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးမှာ သေလုမြောပါး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရပြီး နောက်ဆုံးတွင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်ဟု သိရပါသည်။ ဘီဂတ်က မည်သို့မျှ ဖော်ပြထားစေကာမူ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကို ဖတ်မိသူတိုင်း ဤအချက်ကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သဘောပေါက်နားလည်သည်မှာတော့ ထင်ရှားပါသည်။ ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့ထုတ် ထိုသတင်းစာတွင် ဖီလာဒဲလ်ဖီးယားမြို့မှ မစ္စတာ ရစ်ချတ်ဘီဒူဟော့ဆိုသူ၏ စာတစ်စောင် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုစာ၌ ‘တောင်ဝီယက်နမ်တွင်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံ ပေးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူများသည် ထိုလူမျိုးများကို ငြိမ်ဝပ်သွားစေရန်အတွက် ရွာတွေကို အဓမ္မမြေလှန်ပစ်ခြင်း၊ ဝမ်းစာသီးနှံများကို မီးလောင်တိုက်

သွင်းပစ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အစုလိုက်၊ အပြုလိုက်သော အင်အားတွေကို သုံးစွဲပြီး နိမ့်နင်းရန် ကြိုးပမ်းနေကြခြင်းကို သိရသည့်အတွက် တိုင်း(မ်) သတင်းစာနှင့် သတင်းထောက် ဟိုးမားဘီဂတ်တို့အား ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အင်အားနှင့် ဖိနှိပ်၍ အဓမ္မအနိုင်ကျင့်ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်နေသည်မှာ ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်သည် ဗီယက်နမ်၌ ပြင်သစ်တို့ ခံခဲ့ရသည့် သင်ခန်းစာများကို သတိမပြုမိသည့်အတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

“တောင်ဗီယက်နမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့အစိုးရက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျူးကျော်ပြုမူနေသည့် အဖြစ်မှန်များမှာ မည်သို့ပင် ငွေတွေ သောက်သောက်လဲသုံးစွဲပြီး မျက်နှာဖုံးတပ် ကြော်ငြာနေသော်လည်း ဖုံးကွယ်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေသမျှတွင် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် တာဝန်ရှိနေသည်ဆိုသောအချက်ကို သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ငြင်းဆန်ခြင်းပြုနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ” စသည်ဖြင့် အမေရိကန်အစိုးရ၏ အပြုအမူများကို အမေရိကန်ပြည်သူတွေကပင် မနှစ်ခြိုက်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြကန့်ကွက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

တစ်ဖန် ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဘီဂတ်က နောက်ဆက်တွဲ သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးသားလိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုသတင်း၌ -

“အမေရိကန်အစိုးရသည် အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေးနှင့် အတင်းအဓမ္မရွှေ့ပြောင်းပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် အိမ်ထောင်တိုင်းအား အမေရိကန် ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ထုတ်ဝေသည့် ‘ဘဝသစ်သို့’ အမည်ရှိ အပတ်စဉ် စာစောင်၌ ကျေးရွာများအား ဘာကြောင့် ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရသည့် အကြောင်းအရာများကို ရှင်းလင်းရေးသားထားသည်။ သတင်းအကျဉ်းချုပ်များနှင့် ဘောလုံးပွဲသတင်းများပါ ထည့်သွင်းထားလေသည်။ ထိုစာစောင်မှာ ယခုအခါ ဘင်ဂျန်းနယ်ဘက်မှ ရွာဖျက် ရွှေ့ပြောင်းထားသော အိမ်ထောင်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်တို့အား ဝေငှပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆေးဂုံ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ နယ်ကြီးပေါင်း ၁၈ နယ်တွင်လည်း အိမ်ထောင်ပေါင်းများစွာကို မြေလှန်ရွှေ့ပြောင်းပစ်ရန် စီစဉ်လျက် ရှိနေသည်” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြရေးသားလိုက်ပြန်သည်။

ဘီဂတ်၏ သတင်းများမှာ အင်မတန်မှန်ကန်သော သတင်းများ

ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စုပေါင်းနေထိုင်ရေး ကျေးရွာများ၊ အပြင်ဘက်တွင် ရှိကြသော လူများ၊ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်များနှင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခင်းများမှာ အမေရိကန်တို့၏ လောင်မီးပုံးနှင့် ဓာတုဗေဒ အဆိပ်ရည်များ ဖြန့်ချိရာ စက်ကွင်းများ ဖြစ်ကြပါပေသည်။ စုပေါင်းနေထိုင်ရေး ကျေးရွာများ၌ နေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်သူများနှင့် မိမိတို့၏ရွာမှ မရွှေ့ပြောင်းရန် ကန့်ကွက် သူများကိုမူ ဝီယက်ကောင်းဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကာ ပုဒ်မ ၁၀/၅၉ အရ သေဒဏ်အပြစ်များပင် ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုပုဒ်မ အတပ်ခံရသူ များဆိုပါက သေဒဏ်နှင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက် အနည်းဆုံးထား၍ အပြစ်ပေးလေ့ရှိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လူမဆန်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ အမေရိကန် အစိုးရတွင် အခြေခံမှစ၍ လုံးဝ တာဝန်ရှိသည်ဟူသောအချက်ကို ဘီဂတ်က ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံဖော်ထုတ် ရေးသားလိုက်ပြန်ပါ သည်။ ဘီဂတ်၏ ထိုရေးသားချက်၌ -

“တောင်ဝီယက်နမ်ရှိ အမေရိကန် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနကြီးမှူး ဂျင်နရယ် ပေါလ်ဒီဟာကင်က သမ္မတဦးခင်ဇင်းသည် ကွန်မြူနစ် ပြောက်ကျားဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အရေးကြီးသော အစီအစဉ် နှစ်ရပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားသည်။

“ထိုအစီအစဉ်နှစ်ရပ်မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် စီမံကိန်းဆိုသည့် ဆေးဂုံကို ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော နယ်ကြီး ၁၀ နယ်တွင် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖိနှိပ်ထားရေး အစီအစဉ်နှင့် တောင်ဝီယက်နမ် စစ်ရေးစစ်ရာများကို နိုင်ငံရေး ဝင်အစွက်မခံဘဲ တစ်ခုတည်းသော စစ်မိန့်အောက်တွင် ချုပ် ကိုင်ထားရေး အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဂျင်နရယ် ပေါလ်ဒီဟာလင်က ထုတ်ဖော်ပြောကြားသည်”ဟု ရေးသားထားပါသည်။ ထိုအစီအစဉ် နှစ်ရပ်အနက် ဒုတိယအစီအစဉ်၏ သဘောမှာ တောင်ဝီယက်နမ် စစ်ရေး ကိစ္စများတွင် မည်သည့်အရပ်သား နိုင်ငံရေးသမားများမှ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မပေးဘဲ အမေရိကန်စစ်ဘက်ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ဆောင်ရမည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး စီမံကိန်းများ ပျက်စီးခြင်း

ဘီဂတ်ရေးသားလိုက်သည့် သတင်းများအရဆိုလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူတွေအားလုံးကို ဟိုမှသည်မှ ရွှေ့ပြောင်းခိုင်းကာ ချုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး သံဆူးကြိုးဝိုင်း၍ အုပ်ချုပ်ထားရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အခြားသောသတင်းများနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းများကလည်း ထိုအချက်ကို ပိုမိုခိုင်ခံ့အောင် ထောက်ခံသက်သေပြနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစီမံကိန်းကို တစ်မျိုးသားလုံးက အံ့ကြွဆန့်ကျင်နေကြပါသည်။ ထိုဆန့်ကျင်သူများအားလည်း အစိုးရက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အာဏာပိုင်များသည် ဘီဂတ်ကဲ့သို့သော သတင်းထောက်များကို မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ခေါ်သွား၍ စီမံကိန်းဆန့်ကျင်သူများအား အရေးယူမှုပြုလေ့ရှိပါသည်။ ထိုသို့ မျက်မြင်သက်သေများ ပါရှိသည့်အခါတွင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအပြစ်ပေး နှိမ်နင်းခြင်းမပြုသော်လည်း မျက်မြင်သက်သေ မရှိသည့် အခါပေါင်းများစွာတွင်မူ လူတွေကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများပမာ အလွယ်တကူ သတ်ပစ်လေ့ရှိပါသည်။

ဗီယက်ကောင်း ပြောက်ကျားအဖြစ် စွပ်စွဲခံရသူများမှာ စင်စစ်တော့ရိုးသားသောတောသူတောင်သားများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုရိုးသားသော တောသူတောင်သားများသည် ၎င်းတို့အိုးအိမ်နှင့် လယ်ယာစိုက်ခင်းများကို အဖျက်ဆီးမခံရအောင် ကာကွယ်လိုသည့်အတွက် ရရာလက်နက်များဆွဲကိုင်၍ ခုခံကာကွယ်နေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် ၎င်းတို့သည် ရရာလက်နက်ဖြစ်သော ဝါးချွန်၊ လှံနှင့် တံစဉ်များကို စွဲကိုင်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အင်အားတောင့်တင်းလာသောအခါတွင်မူ ၎င်းတို့သည် ဝါးချွန်နှင့် လှံရှည်များအစား တောထဲတွင်ပင် ထုတ်လုပ်သော လုပ်သေနတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ဘဇူကာများအထိ ကိုင်စွဲလာနိုင်ကြပါသည်။ နောင်သောအခါတွင် ၎င်းတို့ကိုင်စွဲထားသော လက်နက်များမှာ အမေရိကန်လက်နက်များချည်းဖြစ်သည်အထိ တိုးတက်လာကြပါသည်။ ထိုသူတို့သည် အမေရိကန်လက်နက်များကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိသနည်းဆိုသော် အင်အား

သေးသော အစိုးရတပ်များအား ချုံခိုတိုက်ခိုက်၍ လည်းကောင်း၊ တပ်စိတ် ကလေးများကို လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီး နပန်းလုံး တိုက်ခိုက်ကာ လုယူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ရရှိကြသည်ဟု သိရပါသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသားများမှာ စုပေါင်းနေထိုင်ရေး စခန်းများတွင် ဝက်တွေလို ခြံခတ်နေခိုင်း၍ မထင်လျှင်မထင်သလို ခေါင်းဖြတ်စက်တွင် တင်၍ အသတ်ခံရခြင်းထက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း သေရသည်က မြတ်သေးသည်ဟု ယူဆကာ နောက်ဆုံးလမ်းကိုသာ နောက်ဆုံးထွက်ပေါက် အဖြစ် သတ်မှတ်ရွေးချယ်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် စစ်ပွဲမှာ 'ပြည်သူ့ စစ်ပွဲ' တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြီးထွားလာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သေနင်္ဂဗျူဟာကျေးရွာ” နှင့် ‘ထမြောက်အောင်မြင်သောနယ်မြေ’ တို့ကို ဖန်တီးသည့် သဘောတရားရေးများကား ရှင်းလင်းလွယ်ကူပါသည်။ သို့သော် ခက်သည်က ပြည်သူတွေနှင့် ပြောက်ကျားတွေက တစ်သားတည်း ကျဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ ပြည်သူတွေနှင့် ပြောက်ကျားတို့ တစ်သားတည်းကျဖြစ်နေသည့်အတွက် အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ စစ်ပွဲများမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အောင်မြင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေး ပါရဂူတို့သည် သေနင်္ဂဗျူဟာကျေးရွာများကို ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ပြည်သူတွေနှင့် ပြောက်ကျားတွေအား ခွဲထုတ်နိုင် လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားပါသည်။ သူတို့တွက်ကိန်းအရ ပြောက်ကျား တွေအား ပြည်သူတွေနှင့် ခွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ပြောက်ကျားတွေမှာ ကိုယ်ဖျောက်မှောင်ခို၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထင်ထင်လင်းလင်း ထွက်ပေါ် ကာ သူတို့၏ညံ့ဖျင်းနဲ့ချာလှသော လက်နက်ကလေးတွေဖြင့် အမေရိကန် တို့၏သံချပ်ကာ ကားကြီးများကို ထွက်တိုက်ရတော့မည်ဟု ယူဆထားကြ လေသည်။ ဤယူဆချက်တွက်ကိန်း သည်ပင်လျှင် စတာလေစီမံကိန်း၏ သော့ချက်ကြီးဖြစ်သလို တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျေးရွာပေါင်း ၁၆၀၀၀ မျှ တည်ဆောက်ရန်မှာ အရေးကြီးဆုံးသောကိစ္စဖြစ်ပါသည်ဟု ငိုဒင်ဇင်းက အမျိုးသားလွှတ်တော်တွင် အဆိုတစ်ရပ် တင်သွင်း၍ ဥပဒေ ထုတ်ပြန်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါပေသည်။ ဗီယက်နမ်လို လူဦးရေ ၁၄ သန်း ရှိသော နိုင်ငံတစ်ခုတွင် သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျေးရွာပေါင်း ၁၆၀၀၀ တည်ထောင်

မည်ဆိုခြင်းမှာ လူတွေကို အနှံ့အပြား မနေစေတော့ဘဲ ၉၀၀ တစ်စုစီစု၍ ထိန်းချုပ်ထားရန် ရည်ရွယ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့စီမံကိန်းအတိုင်း ကျေးရွာပေါင်း ၁၆၀၀၀ တွင်သာ အားလုံးကို စုစည်းနေစေပြီး တစ်စုနှင့် တစ်စုလည်း အဆက်အသွယ် မပြုလုပ်စေရဘဲထားပါက ပြောက်ကျား များမှာ အလိုလို ကျရှုံးကုန်မည်ဟုလည်း ၎င်းတို့က တွက်ဆထားကြ သည်။ သို့သော် အရေးကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သော ပြောက်ကျားများမှာ ထိုဗီယက်နမ်နိုင်ငံသားများပင် ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်ကိုတော့ အမေရိကန် စစ်ပါရဂူတွေရော ငိုဒင်ဇင်းတို့ကပါ သတိမေ့လျော့၍ နေကြ လေတော့သည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ၎င်းတို့၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များသည် ကျောက်ခေတ် အလယ်ပိုင်းဆီက လူရိုင်းတို့၏အပြုအမူများနှင့် တစ်ထပ် တည်း ဖြစ်နေသည်ဆိုသောအချက်ကို မေ့လျော့နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတို့က မေ့လျော့နေသည်ဖြစ်စေကာမူ တရားမျှတမှုကို လိုလား သော ကမ္ဘာ့ပြည်သူများကတော့ သူတို့၏အပြုအမူများကို ကောင်းကောင်း ကြီး အော့နှလုံးနာလျက် ရှိကြပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ အော့နှလုံးနာနေ ကြောင်းကိုလည်း သြစတြေးလျနိုင်ငံ သင်္ဘောကုန်တင် ကုန်ချ လုပ်သား တို့က ၁၉၆၂ ခု၊ ဇွန်လထဲတွင် ဖွင့်ထုတ်ဖော်ပြလိုက်ကြလေသည်။ သြစတြေးလျနိုင်ငံမှ သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချလုပ်သားတို့သည် သံဆူးကြိုး တွေကို သင်္ဘောပေါ်တင်ပေးရမည်ဆိုသောအခါ တောင်ဗီယက်နမ်သို့ ပို့မည်ဟု သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'လူတွေကို ခြံခတ်မယ့် သံဆူးကြိုးတွေ ဟေ့' ဟု အတပ်သိပြီး တင်ပေးရန် ငြင်းဆန်ခြင်း ပြုလိုက်ကြလေသည်။ သြစတြေးလျ သင်္ဘောအလုပ်သမားတို့သည် အင်ဒိုနီးရှား အမျိုးသားများ က ဒတ်ချ်လူမျိုး အုပ်စိုးသူများအား တော်လှန်တိုက်ခိုက်သည့် လွတ်မြောက် ရေးတိုက်ပွဲတုန်းကလည်း အခြားနိုင်ငံများမှ အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ယခုကဲ့သို့ ပြုကျင့်ခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်မိကြပါလိမ့်ဦးမည်။ ယခုလည်း သူတို့က လူလူချင်း မတရားဖိနှိပ်သော အပြုအမူများကို ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချ ခြင်း ပြုကြပြန်လေပြီ။

သို့သော် ဂျင်နရယ် ပေါလ်ဒီဟာကင်ကမူ ၎င်း၏စီမံကိန်းကြီးကို သမ္မတငိုဒင်ဇင်းက လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်

ရှိနေသည်။ သူ၏စီမံကိန်းမှာ မုချအောင်မြင်ရမည်ဟု ၎င်းက တွက်ဆထားသဖြင့်လည်း ဤသို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အရုဏ်ဦးစစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းစတင်ပြီး ရက်သတ္တပတ် ၃ ပတ်ခန့်အကြာ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဘီဂတ်ရေးသားပေးပို့လိုက်သော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိလျှင် ဂျင်နရယ်ပေါလ် ဒီဟာကင်၏ စီမံကိန်းကြီးမည်သို့ရှိလေသည်ကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။ ဘီဂတ်၏သတင်း၌-

“ဘင်ဂွန်းဒေသရှိ ဆင်းရဲသား လယ်သမားများမှာ အစိုးရ၏ ပြန်လည်နေရာချထားရေး စီမံကိန်းကို အကြောက်ကြီးကြောက်လျက် ရှိနေကြသည်။ ထိုသို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှပင် လွန်ခဲ့သည့် ၃ ရက်အတွင်း အိမ်ထောင်စုပေါင်း ၁၄၂ အိမ်ထောင်ကို အတင်းအကျပ် ပြောင်းရွှေ့ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ဟောင်းနှင့် ရွာဟောင်းများကို လည်း အစိုးရစစ်တပ်က မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ဖျက်သိမ်း ပြောင်းရွှေ့ပစ်ခြင်းကို အသာတကြည်နှင့် လက်ခံသူတိုင်းအား ၂၅ ဒေါ်လာ နှင့် ညီမျှသော လျော်ကြေးငွေအပြင် နေရာသစ်၌ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် မြေကွက်တစ်ကွက်စီပေးမည်ဟု အစိုးရက ကြေညာထားသည်။

“ထို ပြန်လည်နေရာချထားရေး စီမံကိန်းကို ပြောင်းရွှေ့ခံရမည့် ရွာသူ၊ ရွာသားများက ဆန့်ကျင်နေရုံမျှမက လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား များက ရွာဖျက်ရန် သွားကြသည့် စစ်တပ်များကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် နေသဖြင့် အခက်တွေ့နေကြသည်။ အဖျက်ခံရသည့် ရွာများမှ လက်နက် ကိုင်ဆောင်နိုင်သည့် အရွယ်ရောက်သူ ယောက်ျားတိုင်းမှာလည်း တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးပြီး အစိုးရတပ်များကို ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြသည်”

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြရေးထားလေသည်။

ဘီဂတ်၏ သတင်းပေးချက်များနှင့် အခြား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ထောက်ချင့်လိုက်လျှင် ငိုဒင်ဇင်းနှင့် အမေရိကန် တို့က စီမံကိန်းတစ်ခု တီထွင်လိုက်တိုင်း ဗီယက်နမ် ရွာသူ၊ ရွာသားများမှာ တောတွင်းသို့ဝင်ပြေးပြီး လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် အမေရိကန် နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့ကိုယ်တိုင်ကပင် ၎င်းတို့ ရွံ့မုန်းလှသော ဗီယက်ကောင်းများ

အင်အားတိုးပွားရန် ဖန်တီးပေးနေကြောင်း သိလာနိုင်လေသည်။

ထိုမှ နောက်ထပ် ၃ ပတ်ခန့်အကြာ အမေရိကန် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ရောဘတ်မက္ကနာမာရာ ဆေးဂုံသို့ရောက်ရှိနေစဉ် ဘီဂတ်က သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးပို့လိုက်ပြန်သည်။ ထိုသတင်း၌-

“ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး မက္ကနာမာရာသည် တိုးတက်အောင်မြင်နေသော ပြန်လည်နေရာချထားရေး စီမံကိန်းများကို လှည့်လည် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက် မြို့ပြကာကွယ်ရေး သင်တန်းကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ အမျိုးသမီးတပ်စုတစ်ခု သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ရေး ဆင်းနေသည်ကို ကြည့်ရှုပြီး အစိုးရလေတပ်က ဝီယက်ကောင်းများ ခိုအောင်းနေသည် ထင်ရသော ကျေးရွာဒေသများသို့ လောင်မီးဗုံးများ၊ ခုံးယုံများဖြင့် ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းနေသည်များကိုပါ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသွားသည်”

ဟု ဖော်ပြရေးသားထားသည်။

အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးသည် ငိုဒင်ဇင်း၏ လုပ်သားများအား အမေရိကန် စစ်အကြံပေးအရာရှိများကိုယ်တိုင် စနစ်တကျ သင်ကြားပြသပေးနေသည်များကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် အားရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မက္ကနာမာရာသည် ၁၉၆၁ ခု၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ဆေးဂုံ၌ ခေတ္တ အာဏာဝင်သိမ်းလိုက်ကြသူများမှာလည်း အမေရိကန်တို့ စနစ်တကျ သင်ကြားပြသပေးထားသူ လေထီးတပ်သားများကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အချက်ကိုတော့ သတိမေ့လျော့သွားဟန်တူလေသည်။ ငိုဒင်ဇင်းကလည်း လိမ်လည်လှည့်စားရာ၌ အင်မတန်တော်သူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ မက္ကနာမာရာအား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားအောင် ပြုမူလိုက်နိုင်သည်မှာ ဆန်းတော့ဖြင့် မဆန်းလှ။

ငိုဒင်ဇင်းသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ဤသို့ လိမ်လည်လှည့်စားထားလေ့ရှိပေသည်။ ၎င်း၏ပြန်လည်နေရာချထားရေးစခန်းများ၊ သေနက်ဗျူဟာ ကျေးရွာများကို နိုင်ငံတကာမှ လေ့လာသူများ၊ သတင်းထောက်များအား လှည့်လည်ပြသတော့မည်ဆိုလျှင် ငိုဒင်ဇင်း၏ လက်သပ်မွေးတပည့်များသည် အဆိုပါစခန်းများကို အင်မတန် ပီရိသေသပ်စွာ

ပြင်ဆင်ထားကြလေသည်။ စခန်းတွင်းရှိ လူများကို လွတ်လပ်စွာ နေထိုင် ခွင့်ပြုထားဟန် ဖန်တီးထားရုံမျှမက အစားအသောက်၊ ရိက္ခာများပါ အလျှံပယ်ပေးထားသည်ဟု ထင်စေရန် စခန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ရိက္ခာ လှည်းတွေ အဆက်မပြတ် ကူးသန်းသွားလာနေစေသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်များ ပြန်သွားပြီဆိုလျှင်မူ ရိက္ခာလှည်းများမှာ စစ်တပ်ဂိုဒေါင် တွေထဲ၌သာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိပါတော့သည်။

အခြေအနေတွေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်ဟု ငိုဒင်ဇင်းတို့၊ မက္ကနာမာရာတို့၊ ပေါလ်ဒီဟာကင်းတို့က မည်မျှကြွေးကြော်နေသည် ဖြစ်စေ ဝီယက်နမ်ပြည်သူများကိုယ်တိုင်က ဖိနှိပ်မှုတွေကို ဖိလေကြွလေ တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ ပြောင်းလဲသွားအောင် တတ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါချေ။ ထိုသို့ တောင်ဝီယက်နမ်ပြည်သူများ ကိုယ်တိုင်က တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို မည်သူမျှ ဖြိုဖျက်ရန် မတတ်နိုင်တော့သောအခါ အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့သည် မြောက် ဝီယက်နမ်ဘက်မှ လူတွေ၊ လက်နက်တွေဖြင့် ဝင်ရောက်ကူညီ တိုက်ခိုက် ပေးနေကြသည်ဟု ဇွတ်အတင်း လုပ်ကြံစွပ်စွဲ၍ ၎င်းတို့၏ အသုံးမကျမှုကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။ သို့သော် ဖိနှိပ်လွန်းသော အုပ်စိုးသူများ ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရန်မှာ မည်သည့်နိုင်ငံ၏ ညွှန်ကြားချက်မှ ရယူနေ ဖို့မလိုဆိုသောအချက်ကို ကမ္ဘာ့ပြည်သူတွေကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နားလည်နေကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် တောင် ဝီယက်နမ်ပြည်သူတွေ၏ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်မှု အင်အားအကြီးမား ဆုံးသောဒေသများမှာ မြောက်ဝီယက်နမ်နှင့် အဝေးကွာဆုံးဖြစ်သော တောင်ဘက်အကျဆုံးသော ဒေသများဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်ကလည်း မည်သို့မျှ ဖုံးကွယ်ထား၍ မရသောအချက်များ ဖြစ်နေလေရာ မက္ကနာမာ ရာတို့ ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ လုပ်ကြံချက်တွေမှာ ရယ်ဖွယ်ချည်းသာ ဖြစ်နေပါလေ တော့သည်။

တောင်ဝီယက်နမ်ပြည်သူတွေ၏ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်မှုအင်အား အကြီးမားဆုံးဒေသတွေမှာ ပြင်သစ်တို့အား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည့် ကာလကပင် အင်မတန်တောင့်တင်းခိုင်မာသောဒေသများ ဖြစ်လေရာ

ငိုဒင်ဇင်းသည် ထိုဒေသများ၏အင်အားကို ဖြိုခွဲရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလေသည်။ တစ်ချိန်က ပြင်သစ်တို့အား နာလန်မထူနိုင်အောင် ထိုးနှက်ခဲ့သော ထိုဒေသမှ ရွာသူ၊ ရွာသားများသည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက် တွင် တစ်ဖန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်စုရုံးကြရ ပြန်သည်။ ထိုသို့ ၎င်းတို့ စုရုံးမိခြင်းကို ငိုဒင်ဇင်းကလည်း နည်းနည်းကလေး မှ မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှစ၍ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း ဒေသတစ်ခု လုံးကို အလုံးအရင်းဖြင့် ထိုးစစ်များ ဆင်နွှဲလေတော့သည်။ ငိုဒင်ဇင်း၏ စစ်တပ်များသည် အမေရိကန် အကြံပေးအရာရှိကြီးများ အကူအညီဖြင့် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသတစ်ခုလုံးကို တပ်ရင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပို့ပြီး ပိုက်စိပ်တိုက် နှိမ်နင်းကြလေသည်။ သို့သော် ခိုင်မာလှသော မဲခေါင်ဒေသ မှ ပြည်သူ့လက်နက်ကိုင်တွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေနှင့် ၎င်းတို့၏ မြင့်မားလှ သော တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ကို မည်သို့မျှ ချိုးနှိမ်မရပါပေ။ ငိုဒင်ဇင်း၏ စစ်တပ်များသည် တရကြမ်းချီတက်၍ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ မြေလှန် မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပြီး တွေ့သမျှလူတွေကို သွေးချောင်းစီးအောင် သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်း သွားနိုင်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့သည် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း ဒေသမည်သည့်နေရာ ကိုမျှ အတည်တကျ တပ်စွဲထားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ သူတို့သည် ညရောက် သည်နှင့် စခန်းရှိရာ နေရာမှလွဲ၍ မည်သည့်ရွာတွင်မှ ချရပ်ထားဝံ့ခြင်း လည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ငိုဒင်ဇင်းစစ်တပ်များ ရွာရှေ့မှ ထွက်သွားလျှင် ပြည်သူ့တပ်တွေက ရွာနောက်မှ ဝင်လာတတ်ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က အစီရင်ခံချက်များအရဆိုသော် ငိုဒင်ဇင်းတွင်ရှိသမျှ စစ်အင်အား၏ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း စစ်ဆင်ရေး တွင်သာ အသုံးပြုထားသည်ဟု သိရလေသည်။ သို့သော် မြင့်မားလှသော မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသ ပြည်သူတွေ၏ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်ကို ငိုဒင်ဇင်း နှင့် အမေရိကန်တို့ လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်ရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် အမေရိကန်တို့ တိုက်ခိုက်ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချုပ်ကိုင် လာသည့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် အလုံးအရင်း စစ်ဆင်ရေးများကို ဟယ်ရီကော်ပတာတွေ၊ ဗုံးကြဲလေတပ်တွေ အကူအညီဖြင့် ပြန်လည်ပြု လုပ်လာကြပြန်သည်။ မေလအလယ်လောက်တွင် 'ပင်လယ်ယုံလွှား'

အမည်ရှိ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုကို ရေးဆွဲစီစဉ်ကာ ဆေးဂုံ၏ အနောက်မြောက်ဘက် မိုင် ၃၀၀ လောက် ကွာဝေးသော ဖူအန်ဒေသ၌ စတင်ဆင်နွှဲပေသည်။ ‘ပင်လယ်ပျံလွှား’ စစ်ဆင်ရေးမှာ ‘အရုဏ်ဦးစစ်ဆင်ရေး’ ကဲ့သို့ အမေရိကန်တို့က လုံးဝတာဝန်ယူသည့် စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေးအရ ဒေသတစ်ခုလုံးကို အဖြူ၊ အဝါနှင့် အနီ ဟူ၍ ၃ ခု စွဲသတ်မှတ်ထားသည်။ အနီမှာ ဗီယက်ကောင်းတို့ ချုပ်ကိုင်ထားသော ဒေသဖြစ်၍ အဝါမှာ ငိုဒင်ဇင်းတို့ အုပ်စည်းထားသောဒေသဖြစ်ကာ အပြာမှာမူ နှစ်ဖက်ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သောဒေသအဖြစ် သတ်မှတ်ထားလေသည်။ အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့သည် အဝါဒေသကို အခိုင်အမာတပ်စွဲထားနိုင်ရေးတစ်ခုတည်းအတွက်ပင် ဒေါ်လာပေါင်း ၇ သောင်းကျော် သုံးစွဲခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အဝါဒေသကို စိတ်ချရအောင် အခိုင်အမာစခန်းများ ချရပ်ပြီးလျှင် ကြားနယ်မြေသဖွယ်ဖြစ်နေသော အပြာဒေသကို တဖြည်းဖြည်းအုပ်စည်းပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် အနီဒေသများကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်မည်ဟု စီမံကိန်းချထားလေသည်။ ထိုစီမံကိန်းအတွက် အမေရိကန်ငွေနှင့် လက်နက်အကူများအပြင် မြန်မာပြည်နှင့် ယိုးဒယားပြည်အကြားတွင် လှုပ်ရှားနေကြသော ချန်ကေရိုတ်၏ တရုတ်ဖြူစစ်သားများကိုပါ ကက်သလစ်ဘုန်းကြီး ငုယင်လက်ဟိုက ကွပ်ကဲ၍ပါ ကူညီခိုင်းထားလိုက်သေးသည်။

“ပင်လယ်ပျံလွှားစစ်ဆင်ရေး”မှာ စက္ကူပေါ်တွင်တော့ အင်မတန်ကောင်းသော သိပ္ပံနည်းကျသော စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ ၎င်းတို့၏ စစ်ဆင်ရေး မြေပုံကြီးတစ်ခုလုံး အနီရောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ကိုသာ တွေ့ကြရပေတော့သည်။

ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ မြှုပ်နှံပြီး သွေးချောင်းစီးအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သော စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်းကြီးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျဆုံးခဲ့ရသလို နာမည်ကျော် စတာလေ စီမံကိန်းကြီးသည်လည်း စသည်မှ ၁၈ လအကြာ ၁၉၆၂ ခုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် လုံးဝဆုံးရှုံးလက်လွတ်ရပြန်ပါလေတော့သည်။ အချိန်တွေ ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ တောင်ဗီယက်နမ်ရှိ နယ်တွေ တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ်မှာလည်း ငိုဒင်ဇင်းတို့

လက်အောက်မှ လွတ်ထွက်ကုန်ပါသည်။ စတာလေ စီမံကိန်းအရ ကျေးရွာပေါင်း ၁၁၆ ရွာကို စုပေါင်းအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု အစီရင်ခံထားသော်လည်း စင်စစ် ၎င်းတို့ အုပ်စည်းထားနိုင်လိုက်သော ကျေးရွာမှာ ၂၉ ရွာထက်ပင် မပိုပါ။ ထို ၂၉ ရွာမှပင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်လယ်တွင် ၁၆ ရွာကို လက်လွှတ်လိုက်ရပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျေးရွာတွေရှိ တောသူတောင်သားတွေကိုယ်တိုင် သံဆူးကြိုးတွေ၊ တဲတန်းကြိုးတွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပြီး နေရာဒေသဟောင်းသို့ ပြန်ပြေးကုန်ကြပါသည်။ အချို့လည်း လွတ်မြောက်ရာဒေသဘက်သို့ ကူးပြောင်းဝင်ပြေးကြပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ငိုဒင်ဇင်းအစိုးရသည် ဗီယက်နမ်တောင်ပိုင်း၊ နမ်ဘိုဒေသရှိ ကျေးရွာများ၌ ၁၂ ရာခိုင်နှုန်းလောက်သာ အုပ်စိုးထားနိုင်တော့၍ အနောက်ပိုင်း ဟော့တ်တောင်ကုန်းဒေသဘက်၌ဆိုလျှင် ၈ ရာခိုင်နှုန်းလောက်သာ စီးထားနိုင်ပါတော့သည်။

ယင်းသို့ တောင်တန်းဒေသတစ်ခုလုံးကို ငိုဒင်ဇင်းတို့ လက်လွှတ်လိုက်ရသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်သစ်တို့ပင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေကြပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်သစ်ကာနယ်ယောက်က 'ကျွန်တော်တို့တုန်းကဆိုရင် တောင်ပေါ်ဒေသမှာ လူမျိုးငယ်တွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကို အနည်းအကျဉ်းတော့ ရတယ်။ အခု ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ အမေရိကန်တွေ လက်ထက် ကျမှ တောင်ပေါ်က လူမျိုးငယ်အားလုံးကို ဗီယက်ကောင်းတွေ လက်ထဲထိုးထည့်လိုက်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့က လူမျိုးငယ်တွေကို သွေးခွဲအုပ်စိုးတဲ့စနစ် ကျင့်သုံးတယ်။ ငိုဒင်ဇင်းကတော့ စုစည်းပြီးတော့ အုပ်ချုပ်တယ်။ ငိုဒင်ဇင်းဟာ လူမျိုးငယ်တွေကို စုစည်းပေးတဲ့နေရာ အများကြီး အောင်မြင်ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလားဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စုစည်းပေးလိုက်တာ အားလုံးစုပေါင်းပြီး အမေရိကန် ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် ဖြစ်သွားတာပဲ ခက်နေတယ်' ဟု ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြောပြလေသည်။

အခန်း (၂)

အသံမထွက်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု၏နောက်ခံကား

ထရန်သီနန်၏ဖြစ်ရပ်

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရောက်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ မိန်းမတကာတွင် အချောဆုံး၊ အလှဆုံးဟုပင် ခေါ်ရပါလိမ့်မည်။ သူ့အလှမှာ ဘယ်နိုင်ငံ၏စံချိန်နှင့်ပင် ချိန်ထိုးကြည့်ကြည့် တော်ဝင်နန်းထိုက်သော အလှမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းမှာ ဝိယက်နမ်တို့တွင် မြင့်မားသည်ဟုဆိုရသော်လည်း ဖွံ့ထွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် အင်မတန် အချိုးအစားကျပေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ လပြည့်ဝန်းသို့ ကြည်ရွှန်း၍ သူ့အသားမှာ ပိုးသားကဲ့သို့ မထိရက်စရာပင် ညံ့သက်လှပါ၏။

စေ့စပ်သေချာသော လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ စေ့ထားလျက်ကပင် ကြည်နူးဖွယ်သောအပြုံးမျိုး ပေါ်လွင်နေကာ သွားကလေးများမှာ ပြောင်းဖူးစေ နုနုကလေးများပမာ အစီအရိနှင့် ကြည့်မငြီးဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အထူးခြားဆုံးကတော့ စူးရှနက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးအစုံပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးသည် ကြည်လင်၏။ နက်မှောင်စူးရှ၏။ သောက်
ရှူးကြယ် ညီနောင်ဟုပင် ခေါ်ထိုက်မည်ထင်၏။

သို့သော် တစ်ခုလိုနေသည်။

ထိုလိုအပ်နေသော အရာမှာ အပြုံး။ သူ့မျက်လုံးမှ အပြုံးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကြည်လင်စူးရှနေသော သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေရမည့်
အစား ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အယောင်များ၊ ခက်ထန်ခြင်း အရိပ်အယောင်
များ ယှက်သန်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ဤမျှ လှပ၍ နူးညံ့သောမိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ခက်ထန်ခြင်း အရိပ်
အငွေ့များကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

လှပ၍ ကြည့်မငြီးဖွယ်သော သူ့မျက်နှာကလေးမှ လွဲဖယ်၍
အောက်သို့ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူမ၏ ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်တွင်
ဖားလျားကျနေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထိုဆံပင်များအကြားမှာ
မထင်မရှား ပေါ်လွင်နေသော သူမ၏ ညာဘက်ပခုံးကို မြင်ရလျှင်မူ
သင်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ပင် သွားမိပါလိမ့်မည်။ သူမ၏
ညာဘက်ပခုံးစွန်းတွင် ကြောက်စရာကောင်းလှသော အမာရွတ်ကြီးတွေ
ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထပ်လျက်သား မရေမတွက်နိုင်အောင် တွေ့မြင်နေရ
ပါသည်။ နူးညံ့လှသော သူမ၏အရေပြားမှာ ထိုနေရာ၌မူ ရှူ့တွ နီရဲနေပေ
သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆံပင်များကို ဖယ်ရှားခိုင်းပြီး တစ်ချက်ကြည့်မိသည်
နှင့် ကြာရှည်ဆက်ပြီး မကြည့်ရက်သဖြင့် အမြန်ဆုံး ပြန်၍ ဖုံးထားလိုက်
ရန် သူကလေးကို ကမန်းကတန်းပင် တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်လာရသည် ဆိုသည်
များကို မေးမြန်းလေ့ရှိသော ကျွန်တော့်တာဝန်ကိုပင် လျစ်လျူရှုကာ
သူကလေး၏ အဖြစ်ဆိုးကိုကား မမေးရက်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။
'ဒါလောက် လှပသော အလှမျိုးကို ဘာကြောင့်များ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ရက်ရက်စက်စက် ဖျက်ဆီးကြပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်'

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော်သည် မေးလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော်
ကျွန်တော့်နှုတ်မှ မမေးရဲ၊ မမေးရက်။

“ကျွန်မက တို့ရဲရိုးမြို့က ၂၅ မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ဂျင်ဟောင်းစခန်း

မှာ နေရပါတယ်” ကျွန်တော်၏အခက်အခဲကို သိဟန်တူသော သူကလေးကပင် နူးညံ့သာယာလှသော အသံကလေးဖြင့် သူ့အကြောင်းကို စတင်ပြောဆိုခြင်း ပြုပေသည်။

“အဖြစ်ဆိုးတွေ စတွေ့ရတာကတော့ ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်ဆီက ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က အမိနိုင်ငံ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအတွက် ရွေးကောက်ပွဲ ပြန်လုပ်ပေးရမယ်လို့ ကြေညာထားတဲ့အချိန်ပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး စောင့်စားနေကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပြင်သစ်တို့ကို တွန်းလှန်ခဲ့တဲ့မျိုးချစ်တွေ အများအပြားဟာ နေရာအနှံ့အပြားမှာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် နှိပ်ကွပ်ဖမ်းဆီးတာတွေ ခံကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ခရိုင်တစ်ခုတည်းကတင် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် အသတ်ခံရပြီး လူပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော် အဖမ်းခံခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို မတရားလုပ်တာတွေ သိပ်ကြီးမားလာတော့ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ စုဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး အစိုးရရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကန့်ကွက်ကြောင်း စာရေးတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။

“အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မက အသန်မာဆုံး၊ အဖျတ်လတ်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်ကြောင်းစာကို ကျွန်မပဲ သွားပို့ဖို့ ရွာက လူတွေက တာဝန်ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ၁၃ နှစ်သမီးကတည်းက ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲကြီးမှာ ဆက်သားအဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပေးတဲ့တာဝန်ကို လက်ခံပြီး တိုရိန်းမြို့အရောက် တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည ခြေကျင်လျှောက်သွားပြီး စာကို နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းရေး ကော်မရှင်ရဲ့ရုံးကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ လူတွေကို အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပစ်နေတာတွေ ရပ်ပစ်ပြီး ကတိအတိုင်း ရွေးကောက်ပွဲကိုသာ မပျက်မကွက်လုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုထားတဲ့ အချက်တွေ ရေးထားပါတယ်။

“အဲဒီစာပို့ပြီး တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်မတို့ရွာကို စစ်တပ်ကြီးနှစ်တပ် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မအမေဟာ ပိုးစာပင်တွေ ပေါင်းသင်ရင်း လယ်ထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စစ်သားတွေ၊ ပုလိပ်သားတွေဟာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ

အဆင်သင့်စောင့်နေတာ တွေ့ကြရပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မကိုတွေ့တာ နဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ ရွာမှာ ရှိတဲ့ အချုပ်ခန်းမှာ တစ်ညလုံးလုံး ချုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ဟိုအန်မြို့ကို ခေါ်သွားပြီး နှိပ်စက်တော့တာပါပဲ”

ဤနေရာရောက်တော့ သူကလေး၏ ညှင်းပျောင်းသော အသံ ကလေးမှာ မာထန်လာသည်။ ဟန်ရော၊ မာန်ရော တင်းမာခက်ထန်လာ လေရာ နုနယ်သော သူကလေး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကျားရဲမကလေး သဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

“သူတို့က ကျွန်မကို ပြည်သူ့တပ်မတော်ကြီး မြောက်ပိုင်းကို ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားတဲ့အခါမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်ကိုယ်စား လှယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးခိုင်းတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်တွေကို ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့တဲ့ လယ်သူမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်မှာ ကျွန်မအလိုရှိတာက ကျွန်မလယ်နဲ့ ပိုးစာခြံ ကလေးကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး စိုက်ပျိုးနေနိုင်ဖို့ဖြစ်ကြောင်း အတန် တန်ရှင်းပြပေမဲ့ မရပါဘူး။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ဖြောင့်ချက်မျိုး မပေးမချင်း မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး နေ့ရောညပါ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းစစ်ဆေးတော့တာ ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သုံးလကျော်ကြာလာတော့ သူတို့ဟာ လက်လျှော့ပြီး ကျွန်မ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ထပ်ဖမ်း ပြန်ပါတယ်။ သူတို့သဘောက ကျွန်မဟာ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်၊ ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူတွေလာတယ်ဆိုတာ စောင့်ဖမ်းချင်လို့ပါပဲ။ ပြန်ဖမ်း ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာပဲ ဖိပြီး စစ်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီကျတော့ ကျွန်မက ပြန်ဖြေလိုက်တယ်လေ၊ ကျွန်မဆီကို လာနေတာကတော့ ရှင်တို့ပုလိပ်တွေချည်းရှိတာပဲလို့”

ဤအဆုံးသတ်စကားကို သူကလေးက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ဖြေဆိုခြင်း ပြုလေသည်။ အချုပ်ခန်းထဲတုန်းကလည်း သူကလေးသည် ဤလို အပြုံး မျိုးပြုံး၍ ဖြေဆိုခဲ့သလားတော့ မသိ။ သူမ၏အပြုံးမှာ မချိပြုံးလည်း မဟုတ်၊ လှောင်ပြောင်သော သရော်ပြုံးလည်း မဟုတ်။ နာကြည်း ကြေကွဲ သော အပြုံးမျိုးလေးပင် ဖြစ်ပါပေသည်။

“ဒီတစ်ခါလည်း သူတို့အားရအောင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်နား ပတ်ဝန်းကျင်မှာဆိုရင် စုံထောက်တွေ၊ ပုလိပ်တွေဟာ တင်းကျပ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ထဲရောက်ပြီး ရက်တွေသာ ညောင်းလာတယ်။ ကြေညာထားတဲ့အတိုင်း ရွေးကောက်ပွဲတော့ ဖြစ်မလာပါဘူး။ ဖိနှိပ်မှုတွေ အဖမ်းအဆီးတွေသာ အရင်ကထက် ပိုဆိုးလာပါတယ်။ တစ်ညနေတော့ ကျွန်မ လယ်ထဲက ပြန်အလာမှာ စုံထောက်နှစ်ယောက် အိမ်က အသင့်စောင့်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရောက်တာနဲ့ဆီးပြီး လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းပြီး ထွက်ကြည့်နေတဲ့ကြားက တရွတ်တိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်ကြပါတယ်။ ရွာသားတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းလှမယ်လုပ်တော့ ပုလိပ်တွေက တုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ပြီး လူစုခွဲပစ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွာပြင်ရောက်တာနဲ့ အမေရိကန်ပုလိပ် ကားတစ်စင်းပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကို ဖိုင်ဖိုမြို့ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ရောက်ကတည်းက လပေါင်းများစွာ မရပ်မနား ညှဉ်းပန်းလိုက်တာဟာ ကျွန်မဖြင့် မြန်မြန်သေပါစေတော့လို့ချည်း နေ့တိုင်း ဆုတောင်းနေမိပါတော့တယ်”

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ မချိမဆံ့နေ့ရှိသရွေ့ နှိပ်စက်ခံနေရခြင်း ထက်တော့ မြန်မြန်သေရတာကမှ ကောင်းပါလိမ့်မည်ဟု မည်သူမဆို ဆုတောင်းမိမှာချည်း ဖြစ်ပါသည်။ နောင်သောအခါတွင် နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်က သူကလေး ထရန်သီနန်၏ကိစ္စကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသောအခါ သူကလေးမှာ အင်မတန် ယုတ်မာရက်စက်သော လူမဆန်သည့် ညှဉ်းပန်းနည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်းကို အထောက်အထားများစွာဖြင့် တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်မှနေ၍ ဆပ်ပြာရေနှင့် အညစ်အကြေးရေတွေ လောင်းထည့်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော နေရာများတွင် ကျဉ်စက်ဖြင့်တို့ခြင်း၊ ထိုနေရာများမှ အသားစုတို့ကို မီးဖုတ်ထားသည့် ညှပ်ကြီးတွေဖြင့် ဆွဲညှပ်ထုတ်ယူခြင်း၊ သားအိမ်လုံးဝ ပျက်စီးသွားသည်အထိ ညစ်ပတ်ယုတ်မာကြခြင်း စသည့် ညှဉ်းပန်းနည်းများကို လူဆန်သည်ဟု မည်သူက ခေါ်ဆိုကြပါမည်နည်း။

“သူတို့က ကျွန်မကို ကွန်မြူနစ် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ဖြစ်

ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးလက်မှတ်ထိုးဖို့ချည်း ဇွတ်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရင် ချက်ချင်းလွတ်ပေးမယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ညာတာသက်သက်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ လက်မှတ်နဲ့ ဖြောင့်ချက်ကိုရရင် မြောက်ဗီယက်နမ်က ကွန်မြူနစ်တွေ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေပါတယ်လို့ ကမ္ဘာကိုညာဖို့ အချက် ရသွားမှာဖြစ် တဲ့အတွက် သိပ်လိုချင်နေကြတာပါ။ သူတို့ဟာ လူတွေထောင်သောင်းမက ကို ဖမ်းဆီးညှဉ်းပန်းပြီး ညှစ်ထုတ်ပေမဲ့ သူတို့လိုချင်တဲ့ လက်မှတ်မျိုး တော့ ဘယ်တော့မှ မရခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်မကို အချုပ်ခန်းတစ်ခု ထဲမှာ ဝတ်လစ်စားလစ်နဲ့ အရက်နှစ်ဆယ်တိတိ အစာရေစာမပေးဘဲ ပစ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ငတ်မသေခဲ့ပါဘူး။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝတွေက သူတို့ရဲ့ မဝတဝအစာလေးတွေထဲ က နည်းနည်းစီ ဖဲ့ထုတ်ပြီး ကျွန်မကို ကျွေးခဲ့ကြတယ်လေ။

“နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်မ သတိမေ့နေတာကို သေပြီ ရယ်လို့ ထင်ပြီး မြေမြှုပ်ဖို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ မြေမြှုပ်ခိုင်းလိုက် တဲ့ ကူလီတွေဟာ ကျွန်မကို မသေသေးမှန်း သင်္ချိုင်းကျမှ သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျွန်မကို အကျဉ်းစခန်းထဲ ပြန်ခေါ်မသွားဘဲ အနီး အနားမှာရှိကြတဲ့ ရွာသားတွေလက်ထဲကို အပ်ထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ရွာသားတွေကပဲ ကျွန်မကို ဆေးဝါးကုသပေးပြီး မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ မြောက်ပိုင်းကို ကြံဖန် ခိုးထုတ်ပေးလိုက်ကြပါတယ်”

သူကလေးသည် အကျဉ်းထောင်ထဲမှ လွတ်သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော် ကျော်ကြာမှ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး ကျော်လွှားပြီး မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

လွတ်မြောက်သော မြောက်ပိုင်းသို့ သူမရောက်ရှိလာသည်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထဲတွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်အခါ၌ သူမ၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် ၄၄ ပေါင်ပင် လျော့ကျနေလျက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပေါင်း ၄၀ ကျော်မှာလည်း သွေးတွေတစိုစိုနှင့် ဖြစ်နေဆဲရှိသည်ဟု သူမ အား ကုသပေးရသော ဆရာဝန်များက ပြောပြသည်။ မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သုံးလကျော်ကျော် ဆေးရုံပေါ်တွင် တင်ထားကုသ

ပေးခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆရာဝန်တွေက ပြောပြကြပါသည်။

ထိုအချိန်၌ နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်က သူမအကြောင်း ကို ကြားသိပြီး စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ ရာဇဝတ်မှုကြီးကို စစ်ဆေးပေးသည်။ တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရက ထရန်သီနန်မှာ အကျဉ်း ထောင်ထဲတွင် ဖျားနာသေဆုံးခဲ့သဖြင့် မြေမြှုပ်လိုက်ပြီဟု ကြေညာနေ သည့်အချိန်တွင် နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်က ထရန်သီနန်၏ အကြောင်းအရာအပြည့်အစုံကို ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများနှင့် ဖော်ပြ၍ ကမ္ဘာသို့ အသိပေးကြေညာလိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံရသည့် အချိန်၌ သူမမှာ ငရဲစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာရသည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေမှာမူ သွေးမတိတ်သေးဘဲ ရှိဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း မြောက်ပိုင်းရောက်နေကြောင်း သိတဲ့အခါကျတော့ မင်းစိတ် ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ဟာ... ကျွန်မ သိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်မ သတိပြန်ရလာတော့ ကျွန်မက သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လည်း မယုံမိဘူး။ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မိ တယ်။ ဆရာမတစ်ယောက်က ရှင်းပြမှ အစစ်အမှန်မှန်းသိရတော့တယ်။ အို... အဲဒီလိုလည်းသိရော ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုဝမ်းသာသွားမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတစ်သက်လုံးမှာ အခုမြောက်ပိုင်းမှာနေရတဲ့ အချိန်လောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရတာ တစ်ခါမှ မရှိသေးပါဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အခုလို ကျွန်မ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေမှာတော့ ငရဲတွင်းက မလွတ်နိုင်သေးပါလားလို့ တွေးမိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်”

သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ နောက်ဆုံးစကားကို ပြောပြီးသောအခါ အားတက်ရွှင်လန်းသလိုရှိနေရာမှ ပြန်၍ ညှိုးနွမ်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် က သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်က သူမိသားစုအကြောင်းကို မေးလိုက်သောအခါ သူမ၏မျက်စိအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေ သည်။

“ကျွန်မ အဖမ်းခံရပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မအမေနဲ့ ညီမလေးပါ အဖမ်းခံရပါတယ်။ ကျွန်မညီမလေးတော့ ကျွန်မလိုပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အညှဉ်းပန်းခံရပြီး အခုထက်ထိ တိုရိန်းအချုပ်ထောင်ထဲမှာ ရှိနေသေး တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ အမေအကြောင်းကိုတော့ အဖမ်းခံရတဲ့နေ့ကစပြီး ကနေ့အထိ ဘာမှမကြားရတော့ပါဘူး။”

သူမက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောပြပြီးသောအခါ စိတ်ပြောင်း ပစ်လိုက်လိုဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ကလေးများအကြောင်းကို ပြော ပြသောအခါ သူကလေးမှာ မျက်နှာကလေးအိုအိုဖြင့် နားထောင်နေရှာ ပါသည်။ ပြီးတော့ ‘အို. . . ကျွန်မတော့ ဘယ်တော့မှ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်’ ဟုပြောပြီး အသံမထွက်သော ငိုကြွေး ခြင်းမျိုးဖြင့် ငိုကြွေးနေရှာပါသည်။ သူကလေးမှာ သားအိမ် လုံးဝပျက်စီး သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အခြားမိန်းကလေးများနည်းတူ သားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မွေးပေးရန် မစွမ်းနိုင်တော့ပြီဖြစ်လေရာ သူ ကလေး ယူကျုံးမရ ဖြစ်မည်ဆိုကလည်း ဖြစ်ထိုက်ပေသည်။

သားတစ်ယောက်မှ မွေးမပေးနိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ၏ဘဝမှာ လူဖြစ်ရှုံးရခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ထရန်သီနန်၏အဖြစ်ဆိုးသည် နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင် မှ ဖွင့်ထုတ်အစီရင်ခံလိုက်သဖြင့် ကမ္ဘာတွင် အများကြီး ကျော်ကြားသွားပါ သည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင် က သက်သေအထောက်အထားပြနိုင်သော အဖြစ်ကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ငိုဒင်ဇင်း၏ လက်အောက်၌ ထိုကဲ့သို့သော အဖြစ်ဆိုးတွေမှာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။

ထိုများပြားလှသော အဖြစ်ဆိုးတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ငိုဒင်ဇင်းနှင့် အမေရိကန်တို့က ကောင်းကောင်းကြီး ဖုံးကွယ်ထားခဲ့နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတကာကော်မရှင်က ဤအဖြစ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ခိုင်ခိုင် လုံလုံရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၅ ခုမှ ၁၉၅၉ ခုနှစ် ကာလအတွင်း နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်

ရေးကော်မရှင်သည် အမှုပေါင်း ၄၂ မှုသာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို ၄၂ မှု၌ပင် လူပေါင်း ၂၇၄၉ အသတ်ခံခဲ့ရသည်ဟု နိုင်ငံတကာ ကော်မရှင်က ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်း ပြုခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်မှ နာမည်၊ နေရပ် အပြည့်အစုံဖြင့် နိုင်ငံတကာ ကော်မရှင်သို့ တင်ပြထားချက်တွင်မူ ထိုကာလအတွင်း၌ပင် လူပေါင်း ၄၉၇၁ အသတ်ခံခဲ့ရ၍ ၁၀၁၈၅ ကျိုးပဲ့ဒဏ်ရာရကာ ၁၈၃၈၄၃ ယောက် ဖမ်းဆီးညှဉ်းပန်းခြင်း ခံရသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ယနေ့ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက် နားလည်ရန်မှာ နောက်ခံကားချပ်ကို သိမြင်ဖို့ လိုအပ်နေပါသည်။ သို့မှသာ ထရန်သီနန်၏အဖြစ်မျိုးတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာရသည်ဆိုသည်ကို သိနားလည်ပါလိမ့်မည်။

တောင်ဗီယက်နမ်၏ နောက်ခံကားချပ်ဆိုသည်မှာ စစ်ရပ်စဲရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးသည်နှင့် ဖြစ်ပျက်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ရပ်စဲရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး တစ်လမှ မပြည့်မီပင် ငိုဒင်ဇင်းသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဖက်ဆစ်နန်းဆက်တစ်ခုကို ထူထောင်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။ ထိုသို့ ထူထောင်နိုင်ရန်အတွက် သူသည် သူ့အား အတိုက်အခံပြုလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းများနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ဦးစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်ခြင်း ပြုပေသည်။ ငိုဒင်ဇင်း၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဦးတည်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသူများမှာ ပြင်သစ်တို့နှင့် နီးစပ်သော လက်နက်ကိုင်တပ်အတွင်းမှ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ ဘင်စုယင်၊ ကော့ဒိုင်းနှင့် ဟော်ဟော်စသော အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ကွန်မြူနစ်ဟု ယူဆရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ဈေးဦးပေါက်အဖြစ် ငိုဒင်ဇင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်ခြင်းပြုလိုက်ခြင်းမှာ ပြင်သစ်တို့ သြဇာသက်ရောက်ခဲ့သော နေရာတိုင်းတွင် အမေရိကန်၏ သြဇာကို အစားထိုးပြောင်းလဲလို၍သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်

နှိပ်ကွပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း သူတို့အဖို့တွင် ရန်သူများ ပျောက်ကွယ် မသွားသေးကြောင်းကို ငိုဒင်ဇင်းတို့ နောင်တွင် သိရပြန်ပေသည်။ ကျန်ရှိ နေသော ရန်သူမှာ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးပင် ဖြစ်နေသည်က သူ့အဖို့ ပို၍ အခက်တွေ့ရပေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ၁၉၅၆ ခု၊ ဧပြီလမှ စ၍ ပြင်သစ်တို့အား ခုခံတွန်းလှန်သည့် စစ်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသော သူများအား သိက္ခာချသည့် ဝါဒဖြန့်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ခုခံတော်လှန်ခဲ့ ကြသော ပြည်သူတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို ရယ်သွမ်းသွေး၍ သိက္ခာချရ သော အလုပ်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း မကြာမီပင် ငိုဒင်ဇင်းတို့ ကောင်း ကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားရလေသည်။

ဂျီနီဗာ သဘောတူညီချက်များ လက်မှတ်ထိုးပြီးစက ပြည်သူ တပ်မတော်သည် မြောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာပေးရကာ ပြင်သစ်တို့ က တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာပေးရသည်။ တောင်ပိုင်းမှ ပြင်သစ် တပ်များ လုံးဝ ထွက်ခွာပေးရသောအခါတွင် တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို ငိုဒင်ဇင်းတို့စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်သလို လုပ်၍ ရမည်ဟု တွက်ခဲ့သည်။ သူတို့ ၏တစ်ဦးတည်းသော ရန်သူမှာ မြောက်ပိုင်းရှိ ပြည်သူတပ်မတော်သာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် လက်တွေ့၌မူ ဗီယက်နမ်ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးသည် သူတို့ အဖို့ ရန်သူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြပေသည်။ ပြင်သစ်တို့ကို အမိနိုင်ငံ မြေပေါ်မှ မောင်းနှင်ထုတ်ကြစဉ်က ဗီယက်နမ်ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးသည် လှည်းနေ လှေအောင်း မြင်းဇောင်းပါမကျန်ရအောင် တက်တက်ကြွကြွ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်ဖြစ်လေရာ သူတို့၏ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် အောင်လံ ကို အလွယ်တကူနှင့် ဦးနှိမ်ခဲ့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာနေပေ သည်။ ပြင်သစ်တို့ကို တွန်းလှန်စဉ်က ဗီယက်နမ်ပြည်သူများသည် ၁၁ နှစ်သားကလေးများကပင် ဆက်သားအဖြစ် တာဝန်ယူ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ ပေသည်။ ဗီယက်နမ်တစ်ပြည်လုံးတွင် ပြင်သစ်တို့ကို လက်နက်ကိုင်တော် လှန်သည့် လူထုအဖွဲ့အစည်းပေါင်း ၃၀ ကျော်ရှိကာ အမိရင်ခွင်တွင်းမှ မလွတ်သေးသောသူ၊ အိုမင်းမစွမ်းရှိသူနှင့် လက်တစ်ခုပင်စာမျှသော

မြေပိုင်ရှင်ကြီးအချို့မှ လွဲ၍ တစ်မျိုးသားလုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း ပြုပေသည်။ ထိုတစ်မျိုးသားလုံးမှာလည်း ပြည်သူ့တပ်မတော်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ဒေသဆိုင်ရာ စစ်အဖွဲ့များ၊ ပြောက်ကျားများအဖြစ် တစ်သားတည်း ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့ တော်လှန်ရေးအတွေ့အကြုံ၊ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် တက်ကြွမြင့်မားလှသော ပြည်သူများ၏ အောင်လံကို ချိုးနှိမ်ရေးဆိုသည်မှာ စင်စစ်ဖြစ်နိုင်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ဤမျှ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်ကြီးကိုပင် အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့က မိုက်မဲစွာ ပြုမူကျင့်ကြံကြပေသေးသည်။ ငိုဒင်ဇင်းသည် ၎င်း၏ညီများဖြစ်ကြသော ငိုဒင်နု၊ ငိုဒင်ကန် စသူများ၏ အကူအညီ၊ အမေရိကန် အကြံပေးအရာရှိများနှင့် စစ်တပ်တို့၏ အကူအညီများဖြင့် တစ်မျိုးသားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ချိုးနှိမ်သတ်ဖြတ် ဖမ်းဆီးခြင်းအမှုကို လက်ရဲဇက်ရဲ ပြုကျင့်ပေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၅၉ ခု၊ ဇွန်လမှစ၍ တစ်ပြည်လုံးတွင် ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေးဝါဒဖြန့်တိုက်ပွဲများ လုပ်ရမည်ဆိုကာ နိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေး လူထုအစည်းအဝေးကြီးများ ပြုလုပ်ခိုင်းပေသည်။ ထိုအစည်းအဝေးမျိုးသို့ မတက်ရောက်သူ၊ တက်ရောက်ရန် ငြင်းဆန်သူများကို လျှို့ဝှက်ပုလိပ်များက တိတ်တဆိတ် စာရင်းကောက်ယူထားပြီး ဖမ်းဆီးညှဉ်းပန်းခြင်း ပြုပေသည်။

ထိုကာလမှစ၍ ငိုဒင်ဇင်းသည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အမျိုးသားများကို အမျိုးအစား ၃ မျိုး ခွဲခြားထားရန် စီမံပေသည်။ ထိုသို့ ခွဲခြားထားသော ၃ မျိုးမှာ-

ပထမအမျိုးအစားကို 'အေ' အမျိုးအစား။ ထိုအမျိုးအစား၌ ပါဝင်သူတို့မှာ ပြင်သစ်တို့အား တွန်းလှန်သည့် ခုခံရေးစစ်ပွဲ၌ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယခုလည်း ဂျီနီဗာ သဘောတူညီချက်အရ ရွေးကောက်ပွဲ အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ပေးရန် တောင်းဆိုနေကြသူများနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဆက်သွယ်နေကြသူများ ပါဝင်ပေသည်။ ထိုသူအားလုံးမှာ တရားမဝင်သူများဟု သတ်မှတ်ပေးခြင်း ခံရသည်။

ဒုတိယ အမျိုးအစားဖြစ်သော 'ဘီ' အမျိုးအစားမှာ တစ်ဝက်

တစ်ပျက် တရားမဝင်သောသူများဟု သတ်မှတ်ထားခြင်း ခံရသည်။ ထို အမျိုးအစား၌ 'အေ' အမျိုးအစားလူများနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများနှင့် မြောက်ပိုင်းရောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ယခင်က အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ဖူးသူများ ပါဝင်သည်။

နောက်ဆုံး အမျိုးအစားဖြစ်သော 'စီ' အမျိုးအစားမှာမူ တရား ဝင်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရပေသည်။ ထိုအမျိုးအစား၌ ပါဝင်ကြ သူများမှာ အထက်ဖော်ပြပါ အမျိုးအစားနှစ်ခုစလုံးနှင့် ကင်းလွတ်သူများ နှင့် ငိုဒင်ဇင်း၏လုပ်ငန်းတိုင်းကို ထောက်ခံအားပေးသူများ ပါဝင်လေသည်။

အချို့သော ဒေသများ၌ဆိုလျှင် အထက်ပါစာရင်းကို လျှို့ဝှက် ကောက်ယူထားရုံသာမက မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ထုတ်ပေးရာ၌ပင် အခြား သူများနှင့် မတူသော အနီရောင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ငိုဒင်ဇင်း၏ ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေးဝါဒဖြန့်ပွဲကြီးများမှာလည်း ကမ္ဘာတွင် မကြုံဖူးသော ဝါဒဖြန့်ချိရေး စည်းဝေးပွဲကြီးများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို ဝါဒဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကို ငိုဒင်ဇင်းတို့က စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် လုပ်လေသည်။ နယ်တစ်နယ်၌ ဝါဒဖြန့်စည်းဝေးပွဲကြီးတစ်ခုလုပ်တော့ မည်ဆိုလျှင် ရှေးဦးစွာ စစ်တပ်ကို အရင်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုစစ်တပ်က တစ်နယ်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ဝန်းရံပြီး အစည်းအဝေးသို့ တစ်ယောက် မကျန်တက်ရောက်ရန် ရွာတွေထဲမှ မောင်းထုတ်ခြင်း ပြုလေသည်။ အစည်းအဝေးကြီး၌ ငိုဒင်ဇင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များက ခုခံရေး စစ်ပွဲဝင်များမှာ ချီးကျူးစရာမဟုတ်ဘဲ မိုက်မဲသူများအဖြစ် ရှုတ်ချရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ဟောပြောကြပေသည်။ သို့သော် တစ်မျိုးသား လုံးက ခုခံရေးစစ်ပွဲ၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်းကို ဂုဏ်ယူစရာကိစ္စတစ်ရပ်အဖြစ် ယူဆထားကြောင်း သိကြရသောအခါ သူတို့၏ဟောပြောချက်များကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲပစ်ရလေသည်။ ခုခံရေးစစ်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို သိက္ခာချပစ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲရှိသောအခါ သူတို့သည် ခုခံရေးစစ်ပွဲများ ကိုသာ ဦးတည်တိုက်ခိုက် ဟောပြောကြပေသည်။ သူတို့၏ ဟောပြော ချက်၌ သမ္မတကြီးငိုဒင်ဇင်းကဲ့သို့ သူများသာ တော်လှန်ရေး သူရဲကောင်း များဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ ဟောပြောကြလေသည်။

သို့သော် ငိုဒင်ဇင်းကဲ့သို့ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး ကာလ တစ်လျှောက်လုံး၌ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းနေသူတစ်ယောက် ကို ပြည်သူတွေက မည်သို့ သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ပါ မည်နည်း။ သို့သော် ငိုဒင်ဇင်းတို့ကမူ အရှက်နည်းစွာဖြင့်ပင် ပြင်သစ်တို့ အုပ်စိုးနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး လက်နက်စွဲကိုင် တော်လှန်ခဲ့ကြ သူများကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချကာ ဂျီနီဗာ သဘောတူညီမှုများ ရပြီး၍ စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီးခါစမှ ပြင်သစ်တို့အား မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့ကြသည် ဆိုသူ များကိုသာ ချီးကျူးအမွမ်းတင်ခြင်း ပြုနေကြပေသည်။

ထိုအစည်းအဝေးပွဲကြီးအတွင်း၌လည်း လျှို့ဝှက်ပုလိပ်တွေ၊ စစ်သားတွေမှာ ရုပ်အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ နေရာယူကာ မကျေမနပ်ပြောဆို ကြသူများ၊ နှာခေါင်းရှုံ့မိသူများအား မှတ်သားစာရင်းယူပြီး ဖမ်းဆီးခြင်း အမှုတို့ကို ပြုလေသည်။

နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ရေး ကော်မရှင်မှ စုံစမ်းတွေ့ရှိရသော လူတွေ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်မှုတွေမှာ ဤအစည်းအဝေးပွဲကြီး တွေ၏ ရှေ့ပြေးနှင့် နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာလေ့ရှိကြောင်း အစီရင်ခံစာများ၌ ဖတ်ရှုရလေသည်။ နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင် ဆိုသည်မှာ စင်စစ်တော့ မည်သည့်ကိစ္စရပ်ကိုမှ တိတိကျကျသိရှိနိုင်ခွင့်၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရသည် မဟုတ်ပါချေ။

ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေး ဝါဒဖြန့်ပွဲကြီးတွေ လုပ်သည်မှစ၍ 'ကွာရှင်း ရေး ရက်သတ္တပတ်' ဆိုသည်များကိုလည်း နယ်မြေအနှံ့အပြား၌ ပြုလုပ် ပေးကာ မိန်းမတိုင်းအား မြောက်ပိုင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသည့် မိမိ၏ လင်သားကို ကွာရှင်းခိုင်းခြင်း၊ သားသမီးများကို စွန့်ပစ်ကြောင်း ကြေညာ ခိုင်းခြင်း စသည့် အပြုအမူများကိုလည်း အတင်းအကျပ်ပြုမှုခိုင်းစေလေ သည်။

မြောက်ပိုင်းရှိ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ တောင်ပိုင်းမှ ရောက်ရှိလာသော စာကလေးတစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့်ရသောအခါ အဖြစ် အပျက်တွေမှာ ကြားသိရသည်ထက် ပိုမိုဆိုးရွားကြောင်းကို တွေ့ရှိရပေ သည်။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေမှာ ၁၉၅၄ ခု စစ်ရပ်စဲရေး သဘောတူညီ

ချက်ရပြီးနောက် မြောက်ပိုင်းသို့ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရသည့် ပထမဆုံးသော ပြည်သူ့တပ်မတော်အစုတွင် ပါဝင်လာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူက သူ့ဇနီးသည် ကျန်ရစ်သောရွာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပို့လိုက်သော စာကလေး တစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ထုတ်ပြပါသည်။ စာမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့က ရေးလိုက်သော စာကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေလက်ထဲသို့ကား ဤစာကလေးသည် တစ်နှစ်တိတိကြာမှ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုစာ၌-

“သူတို့က ဆန္ဒပြပွဲကြီးတွေ၊ ရုတ်ချပွဲကြီးတွေ လုပ်ခိုင်းတိုင်း တို့ရွာတွေမှာ နွားတွေ၊ ဝက်တွေ အစာကျွေးဖို့ လူတောင် မကျန်ရစ်အောင် သွားကြရတယ်။ ကလေးတွေဆိုရင်လည်း ဖြစ်သလိုပဲ နေရစ်ခဲ့ကြရရှာ တယ်။ အဲဒီ ဆန္ဒပြပွဲမျိုး မြို့ကိုသွားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ တက်ရရင် အနည်း ဆုံး လေးငါးရက် ကြာတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါများ တစ်လလောက် တောင် ကြာတတ်တယ်။ မနှစ်ကဆိုရင် စစ်တပ်တွေဟာ တို့ရွာတွေ တစ်ဝိုက်မှာ အောက်တိုဘာ ၂၅ ရက်နေ့ကနေ ဇန်နဝါရီ ၃၁ ရက်အထိ လာပြီး တပ်စွဲထားတယ်။ အဲဒီကာလတစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကို စစ်စခန်းထဲ မှာရှိတဲ့ ‘ဘုံရိပ်သာ’ လို့ သူတို့က နာမည်ပေးထားတဲ့ အကျဉ်းစခန်းကြီး တစ်ခုထဲမှာ ထည့်ထားကြတယ်။ ငါ့လိုပဲ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ အများကြီး အဲဒီလိုပဲ နေကြရတယ်။ တချို့မိန်းမတွေဆိုရင် ကလေးတွေ တိုးလိုး တွဲလောင်းနဲ့ပေါ့။ မနှစ်တုန်းက ‘တက်’ ပွဲတော် (နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်) အတွက်လည်း ဘာမှထူးထူးခြားခြား စီစဉ်လိုက်ရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

“မနှစ်ကတော့ တို့ရွာနားမှာ ပုလိပ်ဌာနတစ်ခု လာဆောက်တယ်ကွ။ အဲဒီမှာ ယောက်ျားတွေက တစ်လ၊ မိန်းမတွေက ၁၅ ရက် လုပ်ခ မရဘဲ အလုပ်လုပ်ပေးကြရတယ်။ သူတို့က ပေးချင်လို့ ပေးတဲ့အခါကျရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ၁၅ ပီစတာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ၁၀ ပီစတာစီ ပေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းပဲကြည့်ပါဦးကွာ။ တို့များရဲ့ရွာတွေ မှာ ကွန်မြူနစ် ရုတ်ချရေးရန်ပုံငွေ ကောက်တဲ့အခါကျရင် လူတစ်ယောက် ကို ပီစတာ ၁၀၀ ကနေ ၂၀၀၀ အထိ ထည့်ကြရတယ်။ ငါဆိုရင် ပီစတာ ၅၀၀ ထည့်ရတယ်။ ဒါတောင် နည်းလို့ မကျေနပ်ချင်ကြဘူး။ နောက်ပြီး

အိမ်ထောင်တိုင်းမှာ ငိုဒင်ဇင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံနဲ့ အလံတစ်ခု ဝယ်ကြရတယ်။ ဓာတ်ပုံကတော့ ၅ ပီစတာပဲ ပေးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံသယစာရင်းဝင် မဖြစ်ချင်ရင် မှန်ပေါင်တစ်ခုကို ၂၅ ပီစတာ ပေးဝယ်ရတယ်။ အလံကျတော့လည်း ပီစတာ ၃၀ ပေးရတဲ့အပြင် အလံချိတ်ဖို့ ဝါးတစ်လုံးကို ၃ ပီစတာ ပေးဝယ်ရသေးတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ရဲ့ဘဝနဲ့ နေရေးထိုင်ရေးကို မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။

“နောက်ပြီး တို့ရွာမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းဟာ သူတို့စစ်တပ်ထဲမှာ တစ်နှစ်ကို ၆၃ ရက် အလုပ်လုပ်ပေးကြရပြီး ညပေါင်း ၇၀ ကင်းစောင့်ပေးရတယ်။ ၁၉၅၉ ခုကျတော့ ပိုလို့ ဆိုးလာတယ်ကွ။ ယောက်ျားမှန်ရင် တစ်နှစ်ကို ညပေါင်း ၂၄၀ တိတိ သူတို့စစ်စခန်းထဲ သွားနေရတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ ၈၅ ရက် နေရတယ်။ အဲဒီလိုနေခိုင်းတာကတော့ တို့များမှာ ပြောက်ကျားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ၊ ဘာတွေရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ သိရအောင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။”

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဤမျှ ဆိုးရွားသော အစိုးရမျိုးကို ကမ္ဘာတွင် မည်သည့်အခါက ကြုံဖူး၊ ကြားဖူးခဲ့ပါသနည်း။

၁၉၅၉ ခုနှစ် နှစ်ဦးမှာပင် ငိုဒင်ဇင်းနန်းဆက်သည် ၎င်းတို့၏ ‘ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေး’ တိုက်ပွဲများ အောင်မြင်မှုမရှိကြောင်းကို သိလာရလေသည်။ ၎င်းတို့က ကွန်မြူနစ်ရှုတ်ချရေး အစည်းအဝေးကြီးတွေ လုပ်ခိုင်းသည့် နေရာတိုင်းတွင် ငိုဒင်ဇင်းနန်းဆက် ရှုတ်ချရေး အစည်းအဝေးကြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုအစည်းအဝေးကြီးတွေမှာ စစ်တပ်တွေ၊ ပုလိပ်တွေက တရကြမ်း နှိပ်ကွပ်နေသည့် ကြားကပင် တစ်နေ့တခြား ပိုမိုအံ့ကြွလာကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အကျဉ်းစခန်းတွေ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျေးရွာတွေနှင့် အချုပ်ထောင်တွေထဲအထိ ပျံ့နှံ့ကုန်ကြပေတော့သည်။

အံ့ကြွလေ ဖိနှိပ်လေ၊ ဖိနှိပ်လေ အံ့ကြွလေ ဖြစ်နေရာ ကြာသော အခါတွင် စစ်တပ်တွေ၊ ပုလိပ်တွေပင် လက်မှိုင်ချနေရပေသည်။ အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့က လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားဖြင့် ဖိနှိပ်လိုက်လျှင် သူတို့ အနိုင်ရမည်ဟု တွက်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ သူတို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် အထူးစစ်ပွဲတွေ နှင့် လက်နက်တွေမှာ တက်ကြွလှသော ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့၏ တော်လှန် ရေးစိတ်ဓာတ်တွင် စက္ကူကျားသာလျှင်ဖြစ်၍ နေချေတော့သည်။

ပုဒ်မ ၁၀/၅၉

၁၉၅၉ ခု၊ မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် ငိုဒင်ဇင်းတို့သည် တစ်ချိန်သော အခါက ဟစ်တလာဝင်ကြား ကျင့်သုံးခဲ့သော ဥပဒေမျိုးဖြစ်သည့် ပုဒ်မ ၁၀/၅၉ ဟူသည်ကို ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုဥပဒေပုဒ်မအရ ကာကွယ်ရေးဌာန၏ အောက်ခံ စစ်ခုံရုံးတွေ အမြောက်အမြားကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ ထိုစစ်ခုံရုံးသည် အမှုတစ်ခုကို အသေးစိတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများမပြုဘဲ စီရင်ချက်ချပိုင်ခွင့်လည်း ရှိ၏။ တရားခံအဖြစ် အစွပ်စွဲခံရသူသည် ရုံးတင်တရားမစွဲမီ ၂၄ နာရီသာ ကြိုတင်ပြီး မိမိအား ပုဒ်မ ၁၀/၅၉ အရ စွဲချက်တင်လိုက်ကြောင်း သိခွင့် ရ၏။ ထိုစစ်ခုံရုံးသည် ပြစ်ဒဏ် ၂ ခုကိုသာ စီရင်လေ့ရှိပေသည်။ ထို ပြစ်ဒဏ် ၂ ခုမှာ သေဒဏ် သို့မဟုတ် ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း။ ထိုစစ်ခုံရုံးများက တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ် ဆင်း၍ စစ်ဆေးတိုင်း ခေါင်းဖြတ် စက်ကြီးများကိုလည်း တစ်ပါတည်း သယ်ယူသွားလေ့ရှိပေသည်။

ဥပဒေ၌ သမ္မတကြီးထံ အသနားခံစာ တင်သွင်းနိုင်သည်ဟု ပါရှိ သော်လည်း စင်စစ်တော့ ရယ်ဖွယ်သက်သက် ဖြစ်ချေသည်။ စစ်ခုံရုံးမှ သေဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်သောသူတစ်ဦးမှာ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းဖြတ်စက် ၌တင်၍ အသတ်ခံရသည်ဖြစ်လေရာ ဘယ်မှာလျှင် သမ္မတကြီးထံ အသနားခံစာ တင်ခွင့်ရပါတော့မည်နည်း။ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀/၅၉ အရ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် နိုင်ငံကို သစ္စာဖောက်သော ရာဇဝတ်မှု မျိုး ကျူးလွန်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံ၏လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်ပျက်ပြား စေသော ပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်လျှင်သော် လည်းကောင်း အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆကာ စစ်ခုံရုံး၌ တင်၍ စစ်ဆေးပြီး သေဒဏ်အပြစ်ပေးနိုင်၏ဟု ဆိုထားပါသည်။ သို့သော် ပုလိပ်တွေ၊ စုံထောက်တွေက ထိုပုဒ်မနှင့် စွဲချက်တင်ပြီး ဖမ်းပို့လိုက်သူတစ်ယောက်သည် ယင်းပြစ်မှုမျိုးတွေ

မကျူးလွန်ခဲ့ပါဟု ဘယ်ပုံသက်သေပြ၍ ငြင်းဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။ တရားရုံး ကလည်း ချက်ချင်းဖမ်း၊ ချက်ချင်းစစ်၊ ချက်ချင်း စီရင်ချက်ချ၍ ချက်ချင်း ပင် သတ်ပစ်လေ့ရှိလေရာ ခုခံငြင်းဆိုဖို့အတွက် မည်သို့ အထောက် အထားတွေ ပြ၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။

၁၇ ရာစုနှစ်လောက်ဆီက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် တရားခံများကို ချက်ချင်းဖမ်း၊ ချက်ချင်းစစ်၍ ချက်ချင်းကြိုးပေး သတ်ပစ်လေ့ရှိသောနည်း ကို အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့က ၂၀ ရာစုနှစ်ကြီး၌ပင် ဆက်လက် သုံးစွဲနေဆဲပင် ရှိပါပေသေးသည်။

စင်စစ်တော့ ပုဒ်မ ၁၀/၅၉ ဆိုသည်မှာ ဖက်ဆစ်ဥပဒေတစ်ရပ် ပင် ဖြစ်ပါပေသည်။ ထိုဥပဒေနှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်သောဥပဒေမျိုးမှာ ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် တစ်ခုသာရှိဖူးပေသည်။ ထိုရှိသည့် ဥပဒေမှာ ဟစ်တလာ၏ စစ်တပ်များက ၎င်းတို့အောင်မြင်သိမ်းပိုက်ခဲ့သော နယ်မြေများတွင် ကျင့်သုံးသည့် ဥပဒေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဥပဒေ၏ အကြောင်းအရာ အစုံအလင်ကို ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ အဘော်ဖြစ်သော ‘အမျိုးသားတော်လှန် ရေး’ အမည်ရှိ သတင်းစာတွင် ၁၉၅၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့မှ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့အထိ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုရှင်းလင်းချက်၌-

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝီယက်ကောင်းများနှင့် စစ်ခင်း တိုက်ခိုက်နေသည့် အတွက် ၎င်းတို့အပေါ်တွင် သနားညှာတာခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျုပ်စုခတ်၊ ကျူငုတ်မကျန်စေရဆိုသလို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရပေမည်။ သူတို့ကို လူသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သနားညှာတာခြင်းရှိစေဖို့လည်း မလိုအပ် တော့”

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ဆက်လက်၍လည်း-

“တောင်ဝီယက်နမ်ကို နယ်မြေတွေအများကြီး ခွဲခြားစုစည်းထား ရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် စစ်တပ်အင်အား အလုံအလောက်ရှိလျှင် နယ်မြေ တိုင်း၌ စစ်တပ်တွေ မပြတ်ရအောင် ချထားရလိမ့်မည်။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ် တို့သည် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ဝီယက်ကောင်းတွေကို မျိုးဖြုတ်သုတ်သင်

နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ နယ်မြေဒေသတိုင်းကိုလည်း စစ်ဆင်ရေးဒေသငယ်များ အဖြစ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကာ စစ်တပ်တွေ ဆက်ထားရမည်။ ဗီယက်ကောင်း တွေကို လုံးဝသုတ်သင်လိုက်နိုင်သော ကျေးရွာတိုင်းတွင် ဗီယက်ကောင်း တွေ ပြန်ဝင်မလာနိုင်ရန်အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့တွေ ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားရမည်”

ဟု စသည်ဖြင့် ဆက်လက်ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။

ထိုစီမံကိန်းအရဆိုလျှင် တောင်ဗီယက်နမ်တစ်နိုင်ငံလုံးကို ပြန်လည် နေရာချထားရေးစခန်း၊ သေနင်္ဂဗျူဟာကျေးရွာ၊ စိုက်ပျိုးရေးနယ်မြေ၊ ပြန်လည်သင်ကြားပေးရေးစခန်း စသည့် အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖုံးကွယ်၍ ချုပ်ချယ်ဖိနှိပ်ထားရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစီမံကိန်းကြီး အတည်ပြု ပြီးသည်နှင့် တစ်လမျှ မကြာမီပင် တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရ၏ ပြည်သူ နှိမ်နင်းရေးစစ်ပွဲကြီးသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆင်နွှဲခြင်း ပြုလာလေ တော့သည်။ အကာကွယ်မဲ့၊ လက်နက်မဲ့ ပြည်သူတွေအပေါ် အပြင်းအထန် ထိုးစစ်တွေ ဆင်နွှဲကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြည်သူ တွေက ငုံ့မခံတော့ဘဲ လက်နက်ကိုင်ကာကွယ်ရေး စစ်ပွဲကို တုံ့ပြန်ဆင်နွှဲ ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ တောင်ဗီယက်နမ် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ ၎င်းတို့အစိုးရက ၎င်းတို့အပေါ် ဆင်နွှဲသော မကြေညာသော စစ်ပွဲကို တုံ့ပြန်ကာကွယ်သည့် ခုခံရေးစစ်ပွဲများမှာ ပြင်သစ်တို့ကို တွန်းလှန်စဉ် ကလိုပင် တစ်ပြည်လုံးကို ခဏချင်းအတွင်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားစေ ပါတော့သည်။

ဗီယက်နမ်ပြည်သူတစ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်ဗိုလ်ထင်လျှပ်က ၁၉၆၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့စွဲဖြင့် နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်သို့ ပေးပို့လိုက်သော တိုင်ကြားစာတစ်စောင်၌ တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရသည် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးကို အိမ်ထောင်စု ၁၀၆၈၇ အဖြစ် စုစည်းကန့်သတ်ကာ အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလို အုပ်ချုပ်ရန် စီမံနေသည်ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။ ထိုစီမံကိန်းအရဆိုလျှင် ငိုဒင်ဇင်းတို့သည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ပြည်သူများ ကို ဒေသအလိုက် တစ်နေရာရာတွင် စုပေါင်းထားရှိပြီး ရွာတိုင်းရွာတိုင်း တွင် ငါးအိမ်ယောင်စီ စုပေါင်းကာ သူတို့လူတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်နေ

မည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုငါးအိမ်ထောင်စီ စုပေါင်းထားသော အိမ်ထောင်ကြီး တစ်ခုတွင် ရှိသမျှ လူဦးရေစာရင်းကို အတိအကျ ကောက်ယူထားမည် ဖြစ်ပြီး လူတစ်ယောက်လျော့သွားတိုင်း၊ ဝင်လာတိုင်း အုပ်ချုပ်မည့် ၅ အိမ်ခေါင်းက နီးစပ်ရာ ပုလိပ် သို့မဟုတ် စစ်တပ်သို့ အကြောင်းကြားရ မည်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဗိုဠ်ဇော်လှိုင်၏ စာအရ ငိုဒင်ဇင်းအစိုးရသည် ၁၉၆၀ ပြည့်၊ မေလအထိ ဆေးဂုံမြို့ပေါ်တွင် အထက်ပါအတိုင်း စုပေါင်း အိမ်ထောင် စုပေါင်း ၆၀၄၀ ကို တည်ဆောက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး အလားတူ အခြားမြို့ကြီးပေါင်းများစွာတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု သိရပေ သည်။

ထို့ပြင် ‘လင်းရောင်ခြည် သေနင်္ဂဗျူဟာ’ ဆိုသော ဗဟိုမှ ဖြာထွက် သည့် စစ်ဆင်ရေး နည်းပရိယာယ်အရ အင်အားကြီးမားလှသော စစ်ဆင် ရေးကြီးများကို ကမောင်းဒေသမှ ၁၇ မျဉ်းပြိုင်အထိနှင့် မြေပြန့်မှသည် အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းအထိ ပိုက်စိပ်တိုက် ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ထိုစစ်ဆင် ရေးအရ တစ်နိုင်ငံလုံးကို နယ်မြေ အသီးသီးခွဲခြားပြီး တစ်ပြိုင်တည်း အလုံးအရင်းဖြင့် စစ်ဆင်ကာ နယ်မြေတိုင်းတွင် ‘အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့’ ဆိုသည်များပါ ပူးတွဲစေလွှတ်၍ ဗဟိုအစိုးရ၏အာဏာများကို အပြည့်အဝ အပ်နှင်းလိုက်လေသည်။ ထိုကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ဒေသ တစ်ခုလုံး၏စစ်ဆင်ရေးကို လုံးဝချုပ်ကိုင်အမိန့်ပေးထားသည်။ လောလော ဆယ် နမ်ဘိုဒေသအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မှာ ငွယ်ဇန် ဗန်းဖြစ်၍ ထရန်ဘိုဒေသ၏အာဏာပိုင်မှာ ငိုဒင်ဇင်းညီ ငိုဒင်ကန် ဖြစ်သည်။

“အထက်ပါ စစ်ဆင်ရေးကြီးတွင် အမြဲတမ်း စစ်တပ်မှ တပ်သား ပေါင်း ၁ သောင်းနှင့် ၁ သောင်းခွဲအတွင်း ပါဝင်အသုံးပြု၍ လေတပ်၊ ရေတပ်နှင့် ယန္တရားတပ်ကြီးများ အလုံးအရင်းနှင့် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုအင်အားများအပြင် ဒေသဆိုင်ရာ လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ၊ မြို့ပြ ကာကွယ်ရေးများ၊ ပုလိပ်တပ်များနှင့် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်တပ်တွေလည်း ပါဝင် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်စီးနင်းသော ဒေသတိုင်းတွင် ရွာသူ

ရွာသားတွေကို ထောင်သောင်းချီ ဖမ်းဆီးကာ အများအပြားကို လူတွေ ရှေ့မှာပင် ခေါင်းဖြတ်စက်၌ တင်၍ သတ်ဖြတ်ပြလေ့ရှိသည်။”

စသည်ဖြင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဗိုလ်မှူးတို့၏ တိုင်ကြားစာ၌ အသေးစိတ် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း အကြံပေးအရာရှိတွေ၊ စစ်တပ်တွေ၊ လက်နက်တွေ စေလွှတ်ထားရုံနှင့် မကျေနပ်သေးသော အမေရိကန်အစိုးရသည် ငိုဒင်ဇင်း၏ ပုလိပ်စုံထောက်တွေကိုပင် အမေရိကန်သို့ ခေါ်ယူပြီး သင်တန်းတွေပေးခြင်း၊ ပုလိပ်ပါရဂူကြီးတွေကို ဆေးဂုံသို့ စေလွှတ်၍ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးကို အခိုင်အခံ ဖွဲ့စည်းစေခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းရပ်များဖြင့်လည်း အားပေးကူညီခြင်း ပြုပါပေသေးသည်။ ငါးအိမ်ထောင်စီ စုပေါင်းအုပ်ချုပ်ရေးဆိုသည့် ဝတ္ထုဆန်လှသော စီမံကိန်းကြီးမှာ အမေရိကန်ပုလိပ်ပါရဂူကြီးတွေ၏ ဦးနှောက်မှ ထွက်ရှိလာသော မဟာအကြံဉာဏ်ကြီးတွေပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ အချို့ပါရဂူများကိုမူ မိချီဂန်တက္ကသိုလ်မှပင် စေလွှတ်ယူရသည် ဟု ၁၉၆၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ထုတ် နယူးယောက်တိုင်း(မ်) သတင်းစာ၌ ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် ထိုပါရဂူကြီးတွေ၏ဌာနကို နောင်ကြာသောအခါတွင်မူ ငိုဒင်ဇင်း ကိုယ်တိုင်က ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုအကြံပေး ပါရဂူကြီးများမှာ အမေရိကန်သို့ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ငိုဒင်ဇင်းအား ဆန့်ကျင်သည့်စာတွေ ရေးကြလွန်းသောကြောင့် ဤသို့ ပိတ်ပစ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု နယူးယောက်တိုင်း(မ်)သတင်းစာကပင် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

၎င်းအကြံပေးအရာရှိ ပါရဂူကြီးများ ရေးသားကြသည့် ဆောင်းပါးများတွင် တောင်ဗီယက်နမ်၌ ငိုဒင်ဇင်းတို့ အာဏာရှင်လုပ်နေပုံများကို ရှုတ်ချပြီး ငိုဒင်ဇင်းမိသားစု၏လက်မှ အာဏာများလျှော့ချရေး၊ အကျဉ်းသားတွေ လွတ်ပစ်ရေး၊ သတင်းစာလွတ်လပ်ခွင့်ပေးရေး၊ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးရေးနှင့် ကမောက်ကမဖြစ်နေသော စီးပွားရေးစနစ်ကြီးကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေး စသည့် အကြောင်းအချက်များ ပါဝင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးပါသေးသည်။

ငိုဒင်ဇင်း၏ အကျဉ်းစခန်းများ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူးခဲ့သော အကျဉ်းစခန်းများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းအကျဉ်းစခန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ငိုဒင်ဇင်းတို့၏ မကြေညာသော စစ်ပွဲမစမီ ၁၉၅၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့က တောင် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားလွတ်တော်ညီလာခံ၌ ပါလီမန်အမတ် ထရန်ငေါဘန် ရဲရဲတောက် ပြောကြားသွားသည်များကို နားထောင်ကြည့်ဖို့ ကောင်းပါ သည်။

ထရန်ငေါဘန်က လွတ်တော်ထဲ၌ ‘ကျွန်တော်တို့ဟာ အကျဉ်း ထောင်တွေကို ဝင်ကြည့်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဂျာဒင်းထောင်မှာဆိုရင် ၄၅ ပေ ရှည်ပြီး ၁၁ ပေသာ ကျယ်တဲ့ အကျဉ်းခန်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ လူပေါင်း ၁၅၀ ကျော် ချုပ်နှောင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါ အားလုံးပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ သင်္ချာနည်းနည်းတတ်သူဆိုရင်တောင် လူ ၃ ယောက်နေဖို့အတွက် ၁ မီတာ ပတ်လည်ကျယ်တဲ့အခန်း လိုတယ် ဆိုတာ သိကြပါတယ်။ အခုတော့ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ လူပေါင်း ၁၅၀ ပြတ်သိပ်ညှပ်ထည့်ထားတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီနေရာမှာပဲ စားကြတယ်၊ ဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြရတယ်။ လေကောင်း လေသန့်ရဖို့ဆိုတာလည်း တွေးတောင် မကြည့်ရဲပါဘူး။ အခန်းထောင့်မှာ အညစ်အကြေးစွန့်ဖို့ ပုံးတစ်ပုံး ချပေးထားတယ်။ အဲဒီပုံးကို လူတစ်ယောက် က အသုံးပြုဖို့ ဖွင့်တာဟာ ၅ မိနစ်ပဲကြာတယ်ထားဦး။ လူပေါင်း ၁၅၀ ကျော်ဆိုရင် အဲဒီပုံးဟာ တစ်နေ့ကို ၁၂ နာရီလောက် ပွင့်နေပြီ။ အဲဒီ အနံ့အသက်တွေဟာ တစ်ခန်းလုံး နံစော်နေပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ လဲလျောင်းဖို့မဆိုထားနဲ့၊ ခြေကလေးဆန့်ထိုင်ချင်လို့တောင် မရပါဘူး။ သူတို့ဟာ အိပ်ချင်ရင် ဒူးပေါ်မေးတင်ပြီး အိပ်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်’ စသည် ဖြင့် အကျဉ်းထောင်တွေ၏ ဆိုးရွားပုံတွေကို ဖွင့်ထုတ်ပြောချသွားပါသည်။ ပါလီမန်ထဲ၌ ထိုစကားပြောပြီး မကြာမီမှာပင် အမတ်မင်း ထရန်ငေါဘန် မှာ အဖမ်းခံလိုက်ရပါတော့သည်။

အမတ်မင်းသည် သူ့သိသလောက်ကလေးမျှသာ ပြောဆိုသွား ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထရန်သိန်လို ကလေးမကလေးတွေ၏ အဖြစ်ဆိုးတွေ

ကိုတော့ ထိုစဉ်က သူ မသိရှာပါ။ အထဲတွင်တော့ သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ခံစားရှာရသည်လား မပြောတတ်ပါချေ။

၁၇ မျဉ်းပြိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသည့် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည် များအနက် သမ်လင်းဆိုသည့် လူငယ်တံငါကလေးတစ်ဦး ပါရှိလေသည်။ ထိုလူငယ်ကလေးမှာ ရုပ်ရည်ကလေးသန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်၍ တံငါ တစ်ယောက်ထက် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပို၍ တူနေပါသည်။ သူနေ သည့်ဒေသမှာ နယ်စပ်မျဉ်းကြောင်း၏ တောင်ဘက် သိပ်မဝေးလှသည့် ဂျာလင်းကမ်းရိုးတန်းဒေသပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ဘဝကို ပြောပြရာ၌ သူက-

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခက်အခဲဟာ မြောက်ပိုင်းက လာကြတဲ့ တံငါ တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ယုံအောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မနက် ၅ နာရီမှ ထွက်သွားရင် ညနေ ၆ နာရီမှာ ပြန်လာရပါတယ်။ ငါးဖမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ ညမှောင်စပျိုးချိန်စပြီး အရုဏ်မတက်ခင် အချိန်မျိုးအထိ လုပ်ကြရတဲ့ အလုပ်ပါ။ သူတို့သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အချိန်အတိုင်းဆို ဘာငါးမှ ဖမ်းလို့မရတော့ပါဘူး။ လူဦးရေ ၈၀၀ လောက်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာသား တွေ အားလုံးဟာ ငါးဖမ်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ မှီခိုနေကြရတာ ပါ။ ငါးဖမ်းလို့မရရင် အားလုံး ငတ်ကုန်ကြမှာပါပဲ။ ငတ်အသေမခံနိုင်တော့ တချို့ဟာ စိုက်ပျိုးရေးနယ်မြေဘက် ပြောင်းသွားရပြီး တချို့ကတော့ ကက်သလစ်ဘာသာထဲ ဝင်လိုက်ကြရပါတယ်။ ကက်သလစ်ဘာသာထဲ ဝင်လိုက်ရင် ဝတ်စုံတစ်စုံနဲ့ အမေရိကန်က လက်ဆောင်ပေးတဲ့ နို့မှုန့်နဲ့ ပြောင်းဖူးစေတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ ရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ငတ် အသေမခံနိုင်ကြတော့လည်း လုပ်ကြရတာပဲလေ” ဟု ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြရှာပါသည်။

“တစ်ခါကတော့ တစ်လလုံးလုံး ပင်လယ်ထဲမှာ ရာသီဥတု ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးဖြစ်နေတာနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ အဲဒီလို ရာသီဥတုဆိုးရွားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူအချို့ဟာ သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ အချိန်မီ ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရတယ်။ အဲဒီလို ပြန်မရောက်ကောင်းလားဆို

ပြီး ရွာစောင့်က ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ကြိမ်ဒဏ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူကြီးဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ လူလည်လုပ်တယ်ဆိုပြီး ဖမ်းပြီးတော့ ကွမ်ထရီအချုပ်ထောင်ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရတာက ၁၉၅၇ ခုနှစ်ပါ။ ထောင်ထဲမှာ ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကတည်းက အဖမ်းခံရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေကို တွေ့ရပါသေးတယ်”

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်က အချုပ်ထောင်ထဲ၌ နေရသော အခြေအနေကို ကြားဖြတ်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟာ... ပထမတန်းစားပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အထဲရောက်တာနဲ့ ကြိမ်ဒဏ် ၃၀ စီပေးပြီး ကြိုဆိုလိုက်ကြတယ်။ ကြိမ်လုံးကတော့ လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ဆိုတော့ လူတွေဆိုတာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငါးဖယ်ပြန်သလို ပြန်နေတာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့မှ မြော့နေတဲ့ လူတွေ အားလုံးကို ခြေထောက် တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး တိုက်ခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ တိုက်ခန်းကလေးတွေဟာ လူတစ်ယောက်တောင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မနေနိုင်ပေမဲ့ တစ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ အနည်းဆုံး ငါးယောက်လောက် လှောင်ထည့်ထားကြတော့ ပြွတ်သိပ်ညှပ် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ လေဆိုတာကလည်း ကြမ်းကြားကတောင် မဝင်နိုင်အောင် လုံနေတော့ မွန်းကျပ်ပြီး နေရပါတယ်။ ထမင်းစားချိန်ကျတော့ မီးခြစ်ဘူးနှစ်ဘူးစာ လောက်ရှိတဲ့ ဇလုံလေးထဲမှာ ထမင်းထည့်ပြီး ဆားကလေးနည်းနည်းဖြူး ကျွေးပါတယ်။ ဒီအထဲက ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါသေးတယ်။ အသက် ၁၉ နှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကိုတော့ ဆေးစစ်ပြီး အောင်လို့ရှိရင် စစ်တပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားတွေအားလုံးဟာ တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း စကားမပြောကြရပါဘူး။ အစောင့်တွေကိုဆိုရင် မော့တောင် မကြည့်ရဘူး။ ခေါင်းမော့ကြည့်မိတဲ့သူဆိုရင်တော့ ကောင်းကောင်း အကန်ခံရတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ လေးနှစ်တိတိ နေခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အစောင့်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါ့ကို သတ်ပစ်တော့မှာပဲလို့ ထင်ပြီး လိုက်သွားပါ

တယ်။ အပြင်ရောက်မှပဲ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပစ်ကြောင်း သိရတယ်။ ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ပြီး ချည့်နဲ့နေလို့ အကြာကြီး ဆေးကုယူရပါတယ်”

လူငယ်ကလေး၏မျက်နှာမှာ ပြောရင်းပြောရင်း ယခုပင် ခံစားနေရသလို ရွံ့ကြောက်သော၊ နာကြည်းသော အရိပ်အယောင်များကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ သူသည် အကျဉ်းထောင်ထဲနေခဲ့ရသော ဘဝကို သူတစ်သက်၌ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ မည်သူကကော မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့ရသမျှ လူတွေ အထောင်အသောင်းတွင် ထိုကဲ့သို့ နာကြည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိနေကြသည် ချည်းဖြစ်၍ သူတို့အားလုံးသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မေ့ပျောက်မသွားဘဲ ကောင်းကောင်းကြီး သတိရနေကြသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၃) သစ်ပင်များနှင့် စစ်တိုက်ခြင်း

အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ စာအုပ်ပြာ

တောင်ဗီယက်နမ်၌ အမေရိကန်က တိုက်ရိုက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ကျူးကျော်နေခြင်းကို ကမ္ဘာ့ပြည်သူများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြမည့်အရေးကို ကာကွယ်ရန်နှင့် အနောက်အုပ်စု အစိုးရ အဖွဲ့များကို စစ်ပွဲအတွင်း ဆွဲသွင်းနိုင်ရန်အတွက် အမေရိကန်အစိုးရသည် 'စာအုပ်ပြာ' ကြီးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။ ထို စာအုပ်ပြာကြီးကို 'ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခြိမ်းခြောက်ခြင်း သို့မဟုတ် တောင်ဗီယက်နမ်ကို လွှမ်းမိုးရန် မြောက်ဗီယက်နမ်၏ကြိုးပမ်းချက်' ဟူ၍ အမည်တပ်ထားလေသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၆၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့က ပြုလုပ်သော သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခုတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဌာနဝန်ကြီး ဒင်းရပ်စ်က ဖြန့်ဝေလိုက်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်၌ မြောက်ဗီယက်နမ်၏ကျူးကျော်ရန်စမှုများကို သက်သေအထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများနှင့်တကွ တိတိကျကျ ဖော်ပြထားပါသည်ဟုလည်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးက ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း ပြုပေသည်။

ဒင်းရပ်စ်က ဤစာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ထုတ်ဝေလိုက်ရသည် ဆိုသောအချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းကား မရှိပေ။ သို့သော်

၎င်းတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကာကွယ်ရန်နှင့် နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်ကို လှည့်စားရန်အတွက် ဤစာအုပ်ကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို နိုင်ငံရေး အကဲခတ်သမားတိုင်းက သဘော ပေါက်မိကြပါသည်။ အမေရိကန်က ဂျီနီဗာသဘောတူညီချက်များကို ချိုးဖောက်နေခြင်းကို တရားမျှတသည်ဟု ဘာကြောင့်ဆိုရပါသလဲဟု သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ၌ မေးသောအခါ ဒင်းရပ်စ်က မိမိကိုယ်တိုင် ကာကွယ်ရေးအတွက် ပြုလုပ်ရသည်ဖြစ်၍ ဂျီနီဗာစာချုပ်ကို ချိုးဖောက် သည် မမည်ပါဟု ဖြေကြားသွားလေသည်။ ထိုသို့ဖြေကြားပြီး ၃ ရက်မျှ မပြည့်မီပင် အမေရိကန်၏ ပထမဆုံး တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များ ဆေးဂုံ ဆိပ်ကမ်း၌ ဆင်းသက်သွားကြခြင်းကိုတော့ ဒင်းရပ်စ်က ဘာမှ ကြိုတင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း မပြုပါပေ။

အမေရိကန်အစိုးရက ဖြန့်ဝေလိုက်သော စာအုပ်ပြာကြီးမှာ ပင်တဂွန်ရှိ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ပါရဂူများနှင့် စစ်ဘက်ပါရဂူကြီးများ ကိုယ်တိုင်ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့စဉ်လျက် တောင်ဗီယက်နမ်၌ ယနေ့ ဘာတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကောင်းကောင်းသိကြ သော ကမ္ဘာ့ပြည်သူများအမြင်၌ ဆပ်ပြာကြော်ငြာတစ်ခုလောက်သာ သဘောထားကြသည်မှာတော့ ၎င်းပါရဂူများအဖို့ ရင်နာဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ထိုစာအုပ်ပြာကြီး၏ နိဒါန်း၌ ‘ယခုစာအုပ်၌ ဖော်ပြထားသည်များ မှာ ဖမ်းဆီးရမိသော ဗီယက်ကောင်းသူလျှို့များ၏ ဖြောင့်ချက်များပင် ဖြစ်ပါသည်’ ဟု ဖော်ပြထားပေရာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ထရန်သီနန်နှင့် အပေါင်းပါများ၏ပြောစကားများကို ကြားယောင်မိပါသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်က စုံစမ်းသိရှိရသော ရာဇဝတ်မှုတွေကလည်း ထိုဖြောင့်ချက်တွေကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ရယူထားသည်ဆိုသောအချက်ကို ထင်းထင်းကြီး ဖော်ပြနေ ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသမျှ တောင်ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ၏ ပြောပြချက်အရ ၎င်းတို့ အမျိုးမျိုးညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရသမျှမှာ ဤကဲ့သို့သော ဖြောင့်ချက်မျိုးတွေ ရယူလို၍ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ကောင်း

ကောင်းသိနေသော ကျွန်တော့်မှာ အဆိုပါ စာအုပ်ပြာကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးများပင် ပြုံးမိပါသေးသည်။

၁၇ မျဉ်းပြိုင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားစဉ်က တံငါသည် တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းက ၎င်းတို့ ငါးများထွက်နေစဉ် ငိုဒင်ဇင်း၏ ကင်းလှည့်မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းက ဖမ်းယူပြီး ၎င်းတို့ အားလုံးကို မြောက်ပိုင်းမှ သူလျှိုတွေဟုစွပ်စွဲကာ အမျိုးမျိုးနှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခံခဲ့ရပုံများကို ပြောပြပါသည်။ အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့သည် ဘာကမှမဟုတ်သော တံငါသည်များကိုပင် ကွန်မြူနစ်ကြီးတွေအဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်ကာ ကမ္ဘာကို လှည့်စားခြင်း ပြုကြပါပေသည်။ အဆိုပါကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ စာအုပ်ပြာကြီး၏ စာမျက်နှာ ၂၅ တွင် '၁၉၆၁ ခု၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့က အစိုးရစစ်တပ်မှ ကင်းလှည့်မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းသည် ဘင်ဟေးမြစ်ဝဘက်၌ ကင်းလှည့်ထွက်စဉ် တံငါလှေတစ်စင်းနှင့် လူ ၅ ယောက်ကို မသင်္ကာဖွယ်တွေ့ရှိရသဖြင့် အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးကြည့်ရာ ထရွန်ဗန်ဟိုးဆိုသူက ၎င်းတို့မှာ မြောက်ဗီယက်နမ်မှ သူလျှိုများဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ချက်ပေးသဖြင့် ၎င်းတို့အားလုံးကို ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။ ဤလူ ၅ ယောက် ဖမ်းဆီးရမိခြင်းမှာ အင်မတန်အရေးပါ အရာရောက်သော ဖမ်းဆီးမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း' စသည်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ ဤသည်ကိုကြည့်လျှင်ပင် အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့က အဖြစ်မှန်များကို မည်သို့မည်ပုံဖုံးကွယ်၍ လုပ်ကြံဖန်တီးသည့်သတင်းများကို မည်သို့မည်ပုံ တီထွင်နေသည်ဆိုခြင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိသာနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်တို့သည် ကမ္ဘာကိုလှည့်စားရာ၌ အင်မတန်ကို မျက်နှာ ပြောင်တိုက်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ပြာကြီး ၌ ဖော်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်များဆိုသည်တို့တွင် အင်မတန် ပိုင်နိုင် လှပြီဆိုသောသဘောဖြင့် ဖြောင့်ချက်ပေးသူ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဖြောင့်ချက် အပြင် ထိုသူ၏လက်မှတ်နှင့် လက်မပုံစံများပင် ပါရှိကြပါ၏။ ရေးသား ထားသမျှကို ဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ဗီယက်နမ်မြေပေါ်၌နေသော ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများကိုပင် ကျူးကျော်သူများအဖြစ် ဖော်ပြထားပြီး မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းကျော် ကွာဝေးသော ဒေသမှ အမေရိကန်များကသာ ဗီယက်နမ်

နိုင်ငံ၏ အရှင်သခင်များဖြစ်လေဟန် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့နိုင် ပါသေး၏။

ဤအချက်များကြောင့်ပင် တောင်ဗီယက်နမ် မြေပေါ်၌ ‘တောင် ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး’ ကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် အာဏာသိမ်းပွဲ တစ်ခုအပြီးတွင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤတပ်ဦးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စာအုပ်ပြာကြီးထဲတွင် စာမျက်နှာ ၁၈ နှင့် ၁၉ ၌ ‘ဤအဖွဲ့ကို မြောက်ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၌ ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်သည်။ ဟနိုင်း၌ ဌာနချုပ်ဖွင့်ထားသည့် ‘တောင်ပိုင်းကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီ’ ဆိုသည့် ကော်မတီက ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်သည်’ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြရေးသားထားပြီး ထိုကော်မတီဝင်လူကြီးများ၏ အမည် များကိုပါ ဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် ထိုအမည်နှင့် ကော်မတီမျိုးကို ဟနိုင်း၌ ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ရရုံမက ကြားပင်မကြားခဲ့ဖူးပါချေ။ ၎င်းတို့ ဖော်ပြထားသော အမည်များမှာလည်း ဟနိုင်းတွင် တကယ်မရှိပါ။

ထို့ပြင် စာအုပ်ပြာကြီးထဲ၌ ရေးသားထားသော အချက်တစ်ချက်ကို ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။ ထိုရေးသားထားချက်မှာ ‘ကွန်မြူနစ်များသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဂျီနီဗာစာချုပ်အရ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ထဲ၌ အထွေထွေရွေးကောက် ပွဲကြီး ပြုလုပ်ပေးလျှင် ဗီယက်နမ်တစ်နိုင်ငံလုံးကို ၎င်းတို့လက်ထဲ ရောက် လာလိမ့်မည်ဟု တွက်ချက်ထားကြသည်။ လူဦးရေ ပိုမိုများပြားသော မြောက်ပိုင်းကို ၎င်းတို့က အုပ်စည်းထားနိုင်သဖြင့် မည်သည့်ရွေးကောက်ပွဲ ၌မဆို ၎င်းတို့သာ မဲအများဆုံးရလိမ့်မည်ဟုလည်း သေချာပေါက်ယူဆ ထားသည်။ သို့သော် တောင်ဗီယက်နမ်အာဏာပိုင်တို့က ကွန်မြူနစ်တို့၏ သေချာပေါက်ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်ကြီးကို သိမြင်ခဲ့သဖြင့် မိုက် မိုက်ကန်းကန်း ဝင်မတိုးခဲ့ပေ’ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်တို့က ကွန်မြူနစ်တို့ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်ဟု ပြော၏။ သို့သော် သူ့ခိုးက လူဟစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ စင်စစ်ထောင်ချောက် ဆင်သူတို့မှာ အမေရိကန်နှင့် အပေါင်းပါတစ်သိုက်သာလျှင် ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

၁၉၅၄ ဂျီနီဗာစစ်ရပ်စဲရေး သဘောတူစာချုပ်ဟု ကမ္ဘာက အသိ

အမှတ်ပြုခဲ့သော စာချုပ်ထဲ၌ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေး အတွက် ၁၉၅၆ ခု၊ ဇူလိုင်လထဲတွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြုလုပ် ပေးရမည်ဟု ပါရှိခဲ့၏။ အမေရိကန်အစိုးရက ထိုစာချုပ်ကို လက်မှတ် ရေးထိုးရန် ငြင်းဆိုခဲ့သော်လည်း ထိုစာချုပ်ပါအချက်အလက်များကိုမူ စောင့်သိပါမည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ အမျိုးမျိုး ချိုးဖောက်စော်ကားခဲ့ကြ ပါသည်။ စာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးအပြီး တစ်နှစ်ကြာသည့်အခါတွင် ရွေးကောက်ပွဲအတွက် နှစ်ဖက်ဆွေးနွေးပွဲများလုပ်ရန် ခေါ်ဆိုသောအခါ ငိုဒင်ဇင်းတို့က အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြ၍ ငြင်းဆန်နေပေသည်။ နိုင်ငံတကာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်ခများမှာလည်း ပဏာမဆွေးနွေးပွဲ ဖြစ်မြောက် ရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ကြိုးပမ်းရှာပေသည်။ မြောက်ဗီယက်နမ် အစိုးရက အချိန်မရွေး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် အသင့်ရှိသည်ဟုဆိုသော်လည်း ငိုဒင်ဇင်း တို့ကမူ ငြင်းဆိုမြဲငြင်းဆိုနေလေသည်။

အဆိုပါကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်ပြာကြီး၏ အချပ်ပို ၃ နှင့် ၄ ၌ ‘တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရသည် ဂျီနီဗာသဘောတူညီချက်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးသူမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် စာချုပ်၌ပါဝင်သော အချက် အလက်များကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိ’ ဟု ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်သူများသည် ၎င်းတို့တိုင်းပြည် ၌ ကျင့်သုံးသော ‘ဆင်းရဲသူများအတွက် ဥပဒေတစ်မျိုး၊ ချမ်းသာသူ များအတွက် ဥပဒေတစ်မျိုး’ ဟူသော အချက်ကို နိုင်ငံတကာ အရေးအခင်း များတွင်ပါချ၍ သုံးစွဲလိုဟန်တူပါသည်။ ၎င်းတို့ ပြုစုလိုက်သမျှသည် ငိုဒင်ဇင်းအစိုးရထုတ်ဝေသော အချက်အလက်များအပေါ်တွင် အခြေခံ၍ လေ့လာသုံးသပ်ထားသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ငိုဒင်ဇင်းတို့ ဖြန့်ဝေသမျှ စာအုပ်စာတမ်းဟူသမျှ၌ မြောက်ဗီယက်နမ်ရှိ ကွန်မြူနစ်များသည် ဂျီနီဗာ စာချုပ်ကို အမျိုးမျိုးဖောက်ဖျက်နေပါသည်ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ စွပ်စွဲခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ ငိုဒင်ဇင်း၏ အာဘော်အရဆိုလျှင် တောင်ဗီယက်နမ် က ချိုးဖောက်မလိုက်နာသည်က ကိစ္စမရှိ၊ မြောက်ဗီယက်နမ်ကတော့ လိုက်နာရမည်ဆိုသော သဘောဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဆန်းကြယ်

လှသည် တက္ကဗေဒမျိုးကိုပင် စီအိုင်အေတို့က ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ကြသေးသည်မှာ မည်မျှပေါကြောင်ကြောင်နိုင်သနည်းဆိုသည်ကို ထင်ရှားနေစေပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အမေရိကန်အစိုးရသည် ဝီယက်နမ်အမျိုးသားတို့၏ဆန္ဒကို သံသယဖြစ်နေသည်ဆိုပါလျှင် နယူးကာလီဒိုးနီးယားနှင့် ယိုးဒယားဘက်ရှိ ဝီယက်နမ်အမျိုးသားတို့၏ကိစ္စကို လေ့လာသင့်သည် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ရပ်စဲရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးသောအခါတွင် အဝေးရောက် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံသားတို့က အမိနိုင်ငံသို့ ပြန်လိုကြောင်း တောင်းဆိုကြပေသည်။ စစ်ပွဲအတွင်းက ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ကာလီဒိုးနီးယားတွင် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံသား ၉ သောင်းကျော်ရှိ၍ ယိုးဒယား၌ ၆ သောင်းကျော် ရှိနေပေသည်။

ယိုးဒယားရှိ ဝီယက်နမ်အမျိုးသား ၆ သောင်းကျော်က အမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ကြမည်ရှိသောအခါ အာရှတိုက်၌ ငိုဒင်ဇင်း၏ အနီးကပ်ဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်သော ယိုးဒယားအစိုးရနှင့် ငိုဒင်ဇင်း၏ သံရုံးက အမျိုးမျိုး ဝါဒဖြန့်၍ လည်းကောင်း၊ ခြိမ်းခြောက်၍လည်းကောင်း ၎င်းတို့အား တောင်ဝီယက်နမ်သို့သာ သွားကြရန် တိုက်တွန်းခြင်း ပြုလေသည်။ နောက်ဆုံး ဆန္ဒယူပွဲပြုလုပ်သောအခါ တောင်ပိုင်းသို့သွားမည့်သူက ၂ ရာခိုင်နှုန်းမျှသာရှိ၍ ကျန် ၈ ရာနှုန်းက မြောက်ပိုင်းသို့သွားရန် ဆန္ဒပေးကြပေသည်။ အလားတူပင် ကာလီဒိုးနီးယား၌လည်း ၉၃ ရာခိုင်နှုန်းက မြောက်ပိုင်းသို့ သွားလိုကာ ၅ ရာခိုင်နှုန်းက ဘယ်မှမသွားလိုဟုဆို၍ ၂ ရာခိုင်နှုန်းကသာ တောင်ပိုင်းသို့ သွားမည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ၁၉၆၂ ခု နှစ်လယ်လောက်၌ ယိုးဒယားမှ ဝီယက်နမ်အမျိုးသား လေးသောင်းကျော်သည် မြောက် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကူးပြောင်းသွားကြလေသည်။

ဤသည်ပင် အမေရိကန်နှင့် ငိုဒင်ဇင်းတို့က မြောက်ဝီယက်နမ်၌ ဒီမိုကရေစီမရှိ၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောခွင့်မရှိဟု မည်မျှဝါဒဖြန့်နေဖြန့်နေ ဝီယက်နမ်အမျိုးသားတို့က ဘဝမှန်ကို သိကြသည်ဆိုသည်အချက်ကို ထင်ရှားစေနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ငံတကာကြီးကြပ်ရေးကော်မရှင်မှ အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ယောက် တွေ့သောအခါ ထိုသူက 'ဒီနိုင်ငံအတွင်းရေးတွေ ကိုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြောက်ပိုင်းရောက်တုန်း က သမ္မတဟိုချီမင်းဟာ အစောင့်အရှောက်မပါဘဲ လူတွေကြား လျှောက် သွားနေနိုင်ပေမဲ့ တောင်ပိုင်းကလူတွေ ဒီလိုမနေနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲကိုလာတက်တဲ့ လက်ထောက်ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဟာတောင် သံချပ်ကာကား ၂ စင်းအပြင် ဂျစ်ကားရှစ်စင်းအပြည့် ကိုယ်ရံတော်တွေ ခေါ်လာရတာ တွေ့ဖူးတယ်' ဟု ပြောပြပါသည်။

စာအုပ်ပြာကြီး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ဗီယက်နမ်ကို အေးချမ်းစွာ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရန်အတွက် ဗီယက်ကောင်း ကွန်မြူနစ်တို့က မြောက်ပိုင်းမှရသော လက်နက်တွေ ကိုင်စွဲလျက် လက်နက်ကိုင်တိုက်ခိုက် နေခြင်းကို မရပ်စဲသမျှ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလိုသည်မှန်သော်လည်း စာအုပ်တစ်နေရာ၌မူ ဗီယက် ကောင်းတို့၏ လက်နက်တွေမှာ ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန်တို့ လက်နက်များ နှင့် တောတွင်းလုပ် သေနတ်တွေသာဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံထားပြန်ပါသေး သည်။ ထိုစာအုပ်၏ စာမျက်နှာ ၁၀ ၌ 'ဗီယက်ကောင်းတို့၏ အင်အားသည် ဒေသဆိုင်ရာ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့များအဖြစ် ရှစ်ထောင်ကျော် ကိုးထောင် မျှရှိ၍ ပြောက်ကျားတပ်သားများအဖြစ်က ရှစ်ထောင် ကျော်လောက်ရှိ သည်' ဟု ခန့်မှန်းရေးသားထားပါသည်။

တစ်ဖက်ကမူ ထိုပြောက်ကျားများကို တိုက်ရန်အတွက် ငိုဒင်ဇင်း စစ်သားက ၃ သိန်းကျော်၊ ပုလိပ်က ၇ ထောင်ကျော်ရှိရုံမက အမေရိကန် စစ်သားနှင့် အကြံပေးအရာရှိ၊ တိုက်လေယာဉ်တွေ၊ စစ်သင်္ဘောတွေ၊ သံချပ်ကာကားတွေက မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိနေပေသည်။ သို့စဉ်လျက် သူတို့သည် ဘာကြောင့် တရားတည်း ရှုံးနေကြပါလိမ့်။

အမေရိကန်သည် ၎င်းတစ်ဦးတည်း ငပွကြီးဖြစ်နေသည်ကို သိသောအခါ အနောက်အုပ်စုနိုင်ငံတွေပါ ဝင်ပါလာရန်နှင့် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာအောင်ဖန်တီးဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ထိုသို့